

Duyên Phận Ngàn Năm

Contents

Duyên Phận Ngàn Năm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15: Phiên Ngoại	29

Duyên Phận Ngàn Năm

Giới thiệu

Hạ Tịch Mạn nàng yêu Mạc Lương Đình ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng Mạc Lương Đình chỉ coi c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-phan-ngan-nam>

1. Chương 1

Ta muốn nói, thế giới này cũng thật ảo diệu. Năm phút trước, ta còn đang nai lưng trên đường lớn đạp xe trong mưa để đi thi, dừng một cái, ta xuyên.

Mất năm phút nữa để tự đánh vào mặt mình, xác định đây không là mơ, ta thực muốn khóc ròng.

Xuyên thật rồi!

Rõ ràng ta đang đạp cấp tốc vì sợ trễ giờ thi đại học. Mưa to lắm. Áo mưa khiến tầm nhìn ta bị vướng. Vì vậy, khi cái ô tô tải lao đến, ta không kịp tránh. Kì lạ là, tưởng rằng sẽ bị xe tải làm cho bẹp dí, nhưng ánh sáng chói mắt của đèn pha đối với một kẻ mù dờ cận nặng bị nhiễm nước mưa, không thể thấy đường như ta chính là 1 điều... kì diệu? Ách... Sau khi bị đèn pha chiếu thẳng, ta nhắm mắt, mở ra thì đã xuyên.

Ta nên cảm thấy may mắn vì cả thân xuyên hay xui xẻo vì nơi ta xuyên đến là một khu rừng mưa tầm tã đây?

Năm phút cũng đủ để ta xóc lại tinh thần. Ta trước tiên dắt xe trong rừng, tìm kiếm chỗ trú đã. Việc cần nhất chính là bình tĩnh không hoảng loạn.

Dắt xe trong khu rừng lớn thật không thú vị chút nào. Cũng may ta vẫn đang mặc áo mưa. Ta không thể mạo hiểm đạp xe được. Không chỉ sỏi đá làm lốp xẹt, thậm chí nếu không cẩn thận, còn bị sa xuống hố bẫy. Cũng may, sau nửa tiếng dắt xe, ta có thể thấy một hang động.

Hang động này cũng không nhỏ chút nào. Ít nhất có thể vừa được năm người nằm. Cao, có lá cây rủ xuống che khuất. Ta vén lên, đi vào. Có dấu người đã ở. Dắt xe ở cửa động, cởi áo mưa ra và bắt đầu suy nghĩ.

Đây là đâu? Cổ đại hay hiện đại? Thời nào? Ta có thể làm gì? Ta có những biệt tài gì để tồn tại? Bình tâm suy xét, ta khá tự tin vào việc mình có thể tồn tại.

Đang hào hứng thì nghe thấy tiếng động lớn. Ta vút đồ đạc xuống, tiến tới phía cửa động. Mưa rất lớn, nhưng tiếng chém giết còn lớn hơn. Ta xem phim và đọc truyện nhiều, đương nhiên có thể tưởng tượng tới tình huống ân oán giang hồ này. Chỉ là, những người kia cho ta khẳng định.... Ta thực sự xuyên tới cổ đại. Hơn hết, ta đang có nguy cơ bị cuốn vào vòng ân oán. Ta oán hận. Ngồi chưa nóng mông, đã nhìn thấy đầu rơi máu chảy.

Gọi là đầu rơi máu chảy không có sai. Năm hắc y nhân đánh hội đồng một người. Nam tử lam y kia vô công có vẻ lợi hại, nhưng hình như đã bị trúng kiếm. Ta thực không muốn quan tâm đâu, nhưng bản tính vốn mê trai đẹp không thể sửa, huống chi nam nhân kia thuộc dạng đúng là cực phẩm. Dáng người chuẩn. Áo bị rách mấy chỗ, lộ ra làn da đồng khỏe khoắn. Khí chất uy vũ, lạnh lùng. Tuy không rõ mặt nhưng khẳng định là cực phẩm nha.

Nam nhân lam y giơ tay, kiếm như xé gió, đòi mạng hướng tới phần hiểm của hắc y nhân. Hắc y nhân tuy đông, nhưng ai nấy lại dè chừng, sợ hãi. Rõ ràng, mặc dù bị thương, nhưng hắn vẫn có khả năng khống chế cục diện. Chỉ thấy kiếm hắc y nhân giơ lên, đầu hắc y nhân kia rơi xuống. Nhìn cảnh này ta thực sự buồn nôn. Cả đời chưa từng nghĩ sẽ chứng kiến cảnh đầu rơi máu chảy như vậy. Nhưng hoàn toàn là nôn khan, vì sáng ta chưa ăn gì.

Phải mất một tiếng sau, lam y công tử kia cũng giải quyết hết đám hắc y nhân. Mưa lại càng lớn. Ta co ro ngồi im trong động. Hắn đang tiến đến. Hắn nhìn thấy ta. Liệu ta có bị giết để diệt khẩu không? Hay hắn nghĩ ta cùng với đám kia là đồng bọn? Không ổn. Ta vừa thoát chết, không thể chết nữa.

Hắn lão đảo tiến lại. Đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia sáng kinh dị. Kiếm kề lên cổ ta khẽ rung lên rồi buông xuống. Hắn đổ ập lên người ta. Ta hét hồn, cố gắng đỡ hắn. Muốn đẩy hắn ra lại bị nắm lấy tay, giữ chặt. Thật là, muốn chết rồi còn kéo theo ta sao?

Ta phải sống.

Ánh mắt hắn sáng rực, còn đôi mắt ta kinh hoàng nhìn hắn. Hắn... Hắn có đôi mắt rất sắc. Mày kiếm. Sống mũi cao ngạo, còn đôi môi mỏng đang tái màu. Ta giật mình, đẩy hắn ra. Lần này hắn thật sự hôn mê. Không phải chứ? Soái ca à, huynh muốn chết cũng nên chọn nơi chứ. Ta và huynh không quen, sao muốn ta cứu?

Nói như vậy, nhưng ta vẫn lật hắn lại, đặt nằm ngay ngắn. Vết thương bên hông là sâu nhất, không ngừng đổ máu. Ta kinh hoàng, vội vàng trấn định lại. Phải cầm máu đã. Nếu không, hắn sẽ chết.

Ta năm nay mười chín tuổi. Đại học y năm nhất. Nhưng ta không thích y. Nhà ta là gia truyền làm y nên muốn ta thi y. Học y một năm, nhưng ta vẫn nuôi chí thi lại đại học. Ta thích vẽ. Ta muốn thi mỹ thuật. Lần này là cơ hội duy nhất để ta khẳng định với gia đình, nhưng đừng cái, ta xuyên.

Thế cho nên, đối với bệnh nhân trước mắt, mặc dù không muốn nhưng lương tâm y đức trời dậy. Đây, cũng tại hấn rất soái nên ta mới cứu à nha. Ta nhìn quanh. Rốt cục, nơi động sâu rừng hú này, bảo ta làm gì?

Ý chí sinh tồn của con người cực kì mãnh liệt. Ta là dạng càng lúc khó khăn càng bình tĩnh. Phải rồi, cặp sách thân yêu của ta. Ta vui vẻ chạy ra chỗ để cặp, lục tìm. Quả nhiên, có bật lửa.

Trong động còn củi khô. Ta âm thầm thấy may mắn. Mưa thế này, muốn tìm củi cũng khó. Đã thế sẽ rất ẩm. Ta lấy 1 tờ giấy làm mồi, rồi bắt đầu cho củi. Hang này khẳng định trước đây có người ở. Đồ dùng ở đây khẳng định vẫn dùng được. Ta vác ra một cái nồi và cái gác nước. Hứng nước mưa, đun sôi.

Hấn hôn mê, nhưng dường như vẫn ý thức. Lòng mày khê nhú. A a a... bệnh nhân đầu tiên của ta cực kì soái nha. Được rồi, tốt nhất người nên sống để lấy thân báo đáp. Ta bắt đầu bóc áo hấn ra. Phần trên hấn đã để trần. Nhìn da thịt này, chỉ muốn chảy máu mũi. Xin lỗi, ta không có ý phi lễ. Ta sẽ chịu trách nhiệm.

Bên người hấn có dược liệu. Thực không biết cái nào là kim sang dược trong truyền thuyết nữa. Ta rửa sạch vết thương, lấy tạm mảnh vải sạch từ áo của hấn băng lại, rồi bắt đầu xem đồng hồ của hấn.

Người muốn làm gì?

Này này này, cái tên đầu heo nhà người tỉnh rồi còn đối với ân nhân như vậy? Ta quay lại. Kiểm kê cổ khiến toàn thân lạnh toát. Hấn đứng che hết ánh lửa trong động, khiến ta nhìn ngược sáng có chút không thích ứng. Ngay sau đó hấn lại lão đảo. Ta bực mình, trừng mắt mắng.

Cẩn thận. Ta băng còn chưa tốt nha.

Hấn im lặng, đôi mắt sáng rực nhìn ta. Đáy mắt bớt đi sự lạnh lẽo. Kiểm đã buông. Ta thở phào một hơi. Năng lực tự hồi phục của hấn cũng tốt quá đi.

Người xem thuốc nào cầm máu?

Ta nhặt hết chai lọ đưa hấn. Hấn thần nhiên nhận lấy, cầm một bình, mở miệng vết thương rắc vào. Mảnh vải đã bị nhuộm đỏ rợn người, lại hơi khô. Hấn bóc ra, đổ dược. Cả quá trình bình thần như đã làm nhiều lần. Sau đó nằm xuống. Không bao lâu, lại lâm vào hôn mê.

Không phải chứ?

Ta thực không có nhìn ra, hấn là một kẻ biến thái như vậy. Thậm chí không rên lên một tiếng. Trực tiếp rắc thuốc như vậy, phản ứng với thuốc lên máu xèo xèo, ta còn thấy xót nha.

Hấn nằm nghỉ, ta lại nghĩ đến việc vừa xảy ra. Ta hiện nay vô gia cư, vô nghề nghiệp, ở cùng nam nhân lạ, đẹp trai trong một hang động trong rừng. Càng nghĩ càng không muốn tin. Càng nghĩ đầu óc càng sáng. Ta khẳng định, ta phải sống, ta phải tìm cách trở về.

Rột tttt...

Nhưng đương nhiên phải giải quyết bụng đói đã.

Haizzzzz, sáng nay vội đi thi, nào đã ăn sáng. Đã thế còn nôn khan nữa chứ. Bụng lúc này trống rỗng. Ta phải cảm ơn trời vì tính cẩn thận của ta. Bánh mì cứu tế và sữa. Ha ha ha.... Ta thật may mắn.

Bạn bè luôn nhìn ta với ánh mắt kì thị, kiểu như cặp ta như túi thần kì của Đô rê mon, đồ gì cũng có. Ta luôn cẩn thận cho hết thấy vào cặp. Hơn nữa, hôm nay đi thi, cặp ta nặng hơn thì phải.

Không nói nữa, ăn đã.

Gặm gặm bánh mì, ta quyết định để lại cho hấn một phần. Dù gì cũng do mình cứu. Không thể để hấn chết đói. Mưa bên ngoài càng lúc càng to. Ta thêm củi, một mồi tiến đến xem hấn.

Thật sự không ổn nha. Hắn sốt rồi. Trán nóng, nhưng thân nhiệt lại rất lạnh. Tiếng rên khe khẽ xuất hiện. Ta vội xé tiếp một mảnh áo của hắn để đắp lên trán. Mĩ nam à, không phải ta cố ý xé áo của anh. Nhưng mà vì phục vụ anh, anh nên tự hi sinh mới đúng.

Thân nhiệt của hắn giảm xuống rất lạnh. Ta cuống cuống. Không phải vậy chứ? Cởi áo khoác đắp cho hắn, lại kéo hắn đến gần đồng lửa cho ấm. Ta loay hoay tìm tìm trong cặp. Thật may mắn, ta có thuốc trong cặp.

Thứ lỗi đừng hỏi trong cặp ta có gì, ta cũng ngạc nhiên vì trình độ nén đồ trong cặp ghê gớm.

Rồi, ta bắt đầu cho hắn uống thuốc. Nhưng vấn đề là hắn ngậm chặt miệng lại. đành dùng cách của các đại hiệp, môi chạm môi thôi. Người coi như may mắn, đây là nụ hôn đầu của ta. Ta lẩm bẩm, nâng hắn dậy uống thuốc.

Cứ như vậy, hắn hôn mê một ngày một đêm, còn ta ngốc lẳng chăm sóc hắn. Cũng có lúc hắn tỉnh, cũng có lúc mê sảng. Nhưng đôi mắt nhìn ta chưa bao giờ đổi.

Qua một ngày nữa, hắn hồi phục.

Người không khỏi ta sẽ chết đói a. – Ta đáng thương hề hề nhìn hắn.

Suốt 2 ngày ở bên hắn, số lần ta lấy thân sưởi ấm không ít. Hắn và ta nằm ngủ cùng nhau cũng không phải là chuyện lạ. Nhưng mà hắn vẫn đỏ mặt a. Lúc đầu ta còn không để ý. Hắn cũng không nói. Vì vậy.... Thật sự vô phương.

Ta sẽ phụ trách. – ánh mắt hắn lóe 1 tia khó xử.

Đương nhiên. Ta sắp chết đói rồi. Người là con người biến thái. 2 ngày liền tự khỏi. Mau mau kiếm chút gì đó đi. – ta không để ý, nói ngay

Có thể vết thương chưa lành, hắn đi mất hơn nửa tiếng. Lúc trở về, xách theo 1 con gà đã làm thịt sạch sẽ.

Trời ơi... Thật sự sẽ phải tự nướng sao?

Ăn...

Uy... người cũng không thể đói ta như vậy. Ngồi xuống ăn đi. Người coi hơn 1 ngày không ăn vẫn có khí lực như vậy, ta thì đã mềm nhũn. Cái bánh mì đó thực không có trọng lượng.

Hắn hơi rối rắm, rồi ngồi xuống cạnh ta. Tay thành thực nướng con gà kia.

Không phải chứ? Không có gia vị?

Khóc ròng.

Ta thật muốn chết. Được một bữa thịt, lại không có vị. Kệ đi, cốt no cái bụng là được. Ta bệu rệu nhai. Trong khi đó hắn ngay cả mí mắt cũng không chớp. Động tác tao nhã ăn con gà.

2. Chương 2

Có lẽ, đã được 2 hôm không ngủ đã, ta ngủ rất say. Tỉnh dậy, theo thói quen hua hua tìm đồng hồ. thế nhưng mới chợt nhớ ta không ở hiện đại. mong sao chỉ là giấc mơ. Mở mắt, lại ngáy ngốc 1 hồi.

Hắn đâu?

Đây là 1 căn phòng nhìn như khách điểm. Trong phòng có một chiếc giường nhỏ. Một bộ bàn ghế. Trên bàn có đặt cái gì đó. Ta nhận ra ba lô đang vứt dưới chân giường. Căn phòng đơn sơ nhỏ nhỏ. Ta nhồm dậy, đi tới bên bàn.

Hắn đi rồi....

Chỉ có 1 bức thư, 1 khối ngọc bội, và 1 bộ y phục ở đây. Trên giấy viết đúng 2 chữ “đợi ta”. Oa oa oa, đây là ý gì? Vong ân bội nghĩa nha. Soái ca, người cũng quá vô tình đi.

“Cô nương...” – tiểu nhị nhanh nhẩu chào ta – “Vị đại gia kia đã trả tiền phòng 1 tháng, cô nương cứ an tâm ở lại.”

1 tháng a

Hắn còn có tiền, trực tiếp đưa ta là được. Ta oán giận trong lòng. Thôi kệ, đi 1 bước tính 1 bước vậy.

Ta bắt đầu tìm hiểu về đất nước này.

Hồng quốc – nghe tên lạ hoắc. Có cả thủy ba nước lớn Hồng quốc – chuyên nông nghiệp, Cừ quốc – chuyên lâm nghiệp, Duệ quốc – chuyên ngư nghiệp. Về cơ bản đây là quốc gia phát triển và cởi mở, có phần hơi giống nhà Đường. Chữ viết cũng là chữ giản thể, miễn cho ta không bị coi là mù chữ. Hồng quốc nữ nhân và nam nhân tuy bình đẳng, song vẫn hơi có tí hơi hướng coi thường nữ tử. Mặc dù nữ nhân có làm quan, song cũng không cao. Đặc biệt, ở đây chế độ 1 vợ 1 chồng. Ta mắt sáng lên cười. Ha ha ha... Ta xuyên đến đây cũng tiến bộ quá đi.

Sau khi hiểu sơ qua, ta về phòng bắt đầu nghĩ cách kiếm tiền. Tên bội bạc kia ngoài ngọc bội và tiền phòng cũng chẳng để thêm thứ gì. Báo hại ta muốn tiến 1 bước cũng khó mà lùi 1 bước cũng phải để ý. Ta cần có tiền. Không có tiền vạn sự đều khó.

Ăn trưa xong (cũng là do hắn bao hết tiền ăn và trọ), ta nhờ tiểu nhị chuẩn bị cho ít y phục. Tiểu nhị cười híp mí, rất nhanh mang đến. Xem ra cũng đã được dặn dò. Ta nhìn bộ váy kia, lại nhìn mình. Kết quả bất đắc dĩ là mặc nam trang dễ dàng hơn. Ta – thiếu nữ xinh đẹp như bông như hoa thế này, nhưng là không biết mặc đồ nữ nhân. đành phải mặc nam trang. Mà tóc cũng tùy tiện xử lí.

Ta đã nói qua dung mạo ta chưa nhỉ?

Uhm, nhìn tổng thể thì không có gì không tốt còn nhìn không hết khẳng định không có gì tốt cả. Ta có đôi mắt to, ờ, đương nhiên do cận lỗi ra mà thành. Dáng người mảnh khảnh, lại đặc biệt cao gần mét 7. Tính ra hiện nay vẫn lonely có lẽ do mình quá cao mà không thằng nào với tới. Đường nét khuôn mặt thuộc dạng trung tính. Nói theo bằng hữu ta thì mặc sơ mi tỏ khí chất lạnh lùng thì khối nàng đổ, còn mặc váy mà tỏ khí chất thì nam nhân chỉ dám ở xa đứng nhìn. Được rồi, hơi tự kỉ 1 chút nhưng sự thật là với mái tóc ngắn và màn hình phẳng trước ngực thì không ai nói ta giống nữ nhân. Hơn nữa, tính ta đặc biệt ít nói. Có nói cũng là tự lầm bầm tự kỉ. Thế cho nên mặc nhiên người ta nghĩ ta lạnh lùng khó tiếp cận.

Ây dà... Trở lại với vấn đề chính. Ta đi dạo trên đường 1 vòng. Ghi nhớ đường đã qua và xem xét liệu có thể buôn bán gì. Ta phát hiện Hồng quốc buôn bán rất rẻ. Đồ ăn thức uống linh tinh có đâm đầu vào cũng không thể kiếm lời. Là 1 nước nông nghiệp, đương nhiên người Hồng quốc lương thực có phần dư thừa rẻ rúng. Đi cả buổi chiều trở lại khách điểm, tiểu nhị kia vẫn như cũ tươi cười hướng ta.

“Này tiểu Phúc, người nói Hồng quốc làm ăn cái gì dễ kiếm lời nhất?”

“Tiểu thư muốn kiếm tiền?” Tiểu nhị tươi cười. “tiểu thư chắc từ xa đến phải không? Hồng quốc cái gì cũng có. Muốn kiếm tiền nhanh nhất đương nhiên đến sông bạc. Nhưng là tiểu thư không nên đến đó. A, chắc tiểu thư còn chưa thăm thú hết phải không? Người cứ an tâm đi ở lại đây đi, vị công tử kia chắc chắn sẽ trở về. A, mai có vị khách nổi tiếng đến từ Cừ quốc mệnh danh thiên hạ đệ nhất học sĩ, thánh họa, cô nương có thể đến xem triển lãm tranh của y.”

“Ồ, miễn phí sao?”

“A, tiểu nhân quên nói, muốn vào phải trình lãm 1 bức tranh. Nếu tranh của cô nương lọt vào mắt xanh của y thì hoàn toàn miễn phí. Còn không đúng là ngàn vàng khó cầu.”

“Tốt. Cảm ơn, người đi làm việc đi.”

Ta lại tiếp tục nghiền ngẫm. Có khi nào nên vẽ tranh kiếm tiền? Thôi tục. Tranh của ta thanh nhã không để mua bán như vậy. Toàn bộ là tâm tình của ta. A, có khi mai cứ đi xem chút nhỉ.

Nghĩ vậy, ta cũng ăn xong rồi về phòng.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, ăn sáng xong ta xách cặp, hỏi tiểu nhị đường đi.

Kì thực ta vốn mù đường. Quảng đường nửa canh giờ ta đi mất hơn 1 canh giờ. Vì vậy đến nơi người đã đông nghẹt.

Xếp hàng thêm nửa canh giờ, phần lớn người đến đều không thể vào. Ta liếc nhìn những bức họa đó. Cũng không tệ. Chỉ là phần lớn hoa mỹ bên ngoài mà không đặt tâm tình bên trong. Ta cười cười. Vị thánh họa này cũng yêu cầu quá cao đi.

“Vị tiểu thư này, mời vào.”

Trước ta mấy người là 1 vị tiểu thư xinh đẹp. Ta lướt qua. Một bức tranh đẹp. Cảnh vườn mai được diễn tả tự nhiên mà phóng khoáng, cao ngạo mà thanh thoát. Không tồi. Nhưng vẫn là đẹp bề ngoài, khuôn mẫu. Không thấy được tâm tình trong bức tranh. Ta thoáng có chút thất vọng.

“Vị công tử này, người có vẻ thất vọng?”

Đằng sau không biết khi nào có 1 vị nam tử trẻ tuổi. Nụ cười của y nhếch lên khiến người ta cảm thấy ngạo mạn. Ánh mắt hoa đào cũng thoáng qua thất vọng khi nhìn bức tranh.

“Ân.” – ta gật đầu. – “quá hoa mỹ. Tự nhiên phóng khoáng, cao ngạo như mai. Đáng tiếc thủ pháp này ai cũng có thể làm.”

“Ồ, công tử cho là vậy?” – hần hứng thú

“Vậy tại sao công tử cũng thất vọng?” – ta hỏi ngược lại

“Ta?” – hần ngạc nhiên. – “ha ha ha.... Đúng là như vậy thật. Vị huynh đệ này nói đúng. Ta thấy tên thánh họa này mất thẩm mỹ cũng chỉ có thể. Có lẽ hần để ý cô nương nhà người ta.”

Ta nhún vai từ chối cho ý kiến.

Đến lượt ta, ta đặt bức tranh cuộn tròn trên bàn. Tranh vừa dỡ ra, ngay đến người giám sát chán chả buồn ngẩng đầu cũng ngạc nhiên nhìn lên. Mọi người xung quanh xì xào bàn tán.

“Đây là...”

“Tên này đùa chắc...”

“Hừ, cố tỏ ra nguy hiểm. Nhìn hần như thế mà hóa ra là lừa đảo.”

Ngạc nhiên? Đương nhiên rồi, vì ta là mang nguyên tờ giấy trắng trải lên bàn. Ta cũng chẳng muốn thế đâu. Chỉ là sau bức họa hoa mai của vị nữ tử kia, ta mới đổi ý.

“Vị công tử này... Đây là đang giỡn chúng ta?” – vị khảo thí trung niên ánh mắt đặc sắc, cố gắng nhin lại hỏi

“Ta nghĩ vị thánh họa kia sẽ hiểu.” – ta mỉm cười.

“Vậy phiên công tử giải thích rồi.”

Từ trên gác vọng xuống 1 tiếng cười khê. Ta ngẩng lên, kinh ngạc. Không, là kinh hãi suýt hét lên.

Hần... Rất giống vị học trưởng mà ta thăm mền hơn 4 năm. Đó cũng là lí do ta bỏ ý để thi họa. Người đó... Nụ cười âm áp như gió xuân. Ánh mắt dịu dàng như nước. Khi mặc cổ trang lại có khí chất riêng. Lúc ấy ánh nắng trưa có lẽ rất rực rỡ. Mái tóc của y khẽ bay bay. Nụ cười âm áp át đi cả ánh nắng. Thế giới của ta chìm trong yên lặng. 1 giây, có lẽ qua hàng thế kỉ, vị ở dưới khẽ huých làm ta bừng tỉnh.

“Này, huynh sao thế?”

“Không sao.” – Ta cụp mắt xuống, định thần. – “Công tử chính là chủ của triển lãm này?” – ta hét lên hỏi Hấn chậm rãi đi từ trên lầu xuống. Đằng sau là vị nữ tử lúc nãy cùng vài người. Nàng ta đưa mắt dò xét ta. Ta không để ý mà chỉ nhìn chăm chăm thân ảnh đằng trước.

“Tại hạ Mạc Lương Đình. Chẳng hay công tử có thể giải thích 1 chút?”

“Mạc Lương Đình?” – ta thất thần

“Có gì không đúng sao?” – hấn ngạc nhiên

“Không có gì...”

Ta thật là ngu ngốc. Nghe đến hấn nói ngay cả tên cũng giống là ta không khỏi cảm thấy sự kì diệu của vận mệnh. Ta khẽ ho nhẹ, hắng giọng.

“Ta nghĩ công tử hiểu chứ?”

“Tại hạ thiển cận, mong công tử chỉ giáo nhiều hơn.” – hấn tươi cười

“Vậy ta hỏi, ý nghĩ của công tử khi vẽ tranh là gì?”

“A?”

“Có phải là vẽ 1 bức tranh đẹp để nổi tiếng?”

“Đương nhiên không.” – hấn mỉm cười.

“Theo ta, vẽ tranh là giải phóng tâm hồn. Nhưng là khi đạt đến đỉnh cao danh vọng, con người ta trở nên tham lam. Đỉnh cao, rốt cục cũng chỉ là hư vô. Đến cuối tất cả trở lại là trang giấy trắng này. Không danh vọng, không tiếng tăm. Chỉ thanh khiết trắng xóa. Đó chính là tâm tình của ta, bức tranh của ta...”

Tất cả thoáng im lặng. Mọi người ngẩn ngơ. Hấn cũng thoáng ngẩn người rồi bật cười. Hướng ta như giải thích.

“Đa tạ công tử đã nhắc nhở. Ta hiểu. Không biết công tử có hay không thời gian cùng tại hạ bàn luận?”

Tất cả lại xôn xao. Ta cũng thoáng ngẩn ngơ. Vốn cũng chỉ giỡn chơi không ngờ hấn để ý thật. Chả qua trước đó thấy bức mai kia đạt qua vòng sơ loại thì khinh bỉ hấn 1 phen, nhưng không ngờ.

“Hôm nay dừng ở đây, cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tranh của Mạc Dự. Mọi người thứ lỗi cho Dự.”

Mạc Dự là tên tự của hấn.

Mọi người lại xôn xao. Hấn ra dấu mời ta. Vị ở sau bỗng túm lấy tay ta nói nhỏ

“Huynh đệ à, đừng bỏ bằng hữu như thế chứ”

Ta phì cười, quay sang Mạc Lương Đình.

“Hấn là bằng hữu đi cùng ta, Mạc công tử không chê phiền chứ?”

“Không hề... Hai vị, mời...”

Thế là, ta không ngờ mình nhanh như vậy tiếp cận được hấn. Mạc Lương Đình còn mời tất cả các vị kia đi, tiếp đón riêng 2 chúng ta.

Biệt viện của hấn không tồi, ta thích không gian ở đây. Đặc biệt, hấn thích mai, giống hệt vị học trưởng kia. Ta ngắm đến ngẩn ngơ.

Ta bình thường đi nhiều nơi. Nhà ta gần 1 ngọn núi. Ông ta thường dẫn ta đi hái thuốc. Từ năm 3 tuổi ta đã sống với thảo dược. Khi ông ta hái, ta sẽ ngồi vẽ. Lần đầu tiên gặp Mạc Lương Đình, hình như cũng ở trong rừng mai như thế. Khoảng khắc ấy, thực sự cảm thấy hoa mai cũng không thể đẹp bằng hấn. Nụ cười ấy đến bây giờ ta vẫn nhớ như in. Năm đó ta 15 tuổi.

“Không biết nên xưng hô thế nào với hai vị đây?”

Ta hoàn hồn, đã thấy tên bên cạnh lạnh chanh trước.

“Ta là Lệ Viên Ngân, Lệ phủ ở Hồng quốc.”

“Thất lễ.” – Lương Đình mỉm cười. – “Thì ra Lệ huynh là con của ân nhân. Ta quả có mắt như mù. Quốc công vẫn khỏe chứ?”

“Cha ta hẳn rất tốt.” – Lệ Viên Ngân cười. – “Hắn sai ta đến xem Mạc huynh một phen đó...”

“Ồ, rảnh rồi ta nhất định đến quý phủ quấy rầy. Vậy vị đây...”

“Hạ Tịch Mạn.” – Ta gật đầu. – “Vườn mai đẹp quá.”

“Quá khen...” – hắn mỉm cười

Chúng ta đi xem tranh mà hắn triển lãm. Thường thì là hai người kia nhỏ giọng nói chuyện, còn ta thì say sưa xem. Quả nhiên là rất đẹp. Những bức đầu phần lớn nghiêng về thủ pháp hoa mỹ hơn. Càng đi sâu, ta nghĩ đây mới chính là tâm hồn hắn. Hắn thường là vẽ cảnh. Cao sơn lưu thủy. Tuyệt nhiên bức duy nhất ta để ý là một người con gái.

Cảnh vẽ này quen đến mức khiến ta suýt hét lên. Bên bờ kia sông, một bóng dáng nữ nhân mờ mờ hư ảo. Nàng một thân bạch y, tay cầm ô trắng. Mờ sau làn sương, như ẩn như hiện, huyền bí mà thanh cao. Ba ngàn tóc đen khẽ bay. Rất sống động, như mỗi một chi tiết đều là hắn tỉ mỉ muốn lưu lại.

“Đây là ai?” – ta bỗng thốt lên

Hai người kia quay lại. Mạc Lương Đình hơi bối rối. Ánh mắt nhìn bức tranh có vẻ nhu hòa và hoài niệm.

“Ta không biết. Lần đó, ta bị lạc trong rừng. Hình ảnh nữ nhân đó hiện lên như dẫn ta đi dần về phía dòng suối. Cuối cùng được Lệ đại nhân cứu. Cô gái đó, tiếc rằng không thể gặp.”

Ta sợ hãi. Đây là sao? Bởi vì cảnh trong tranh, mặc dù hơi sương, nhưng ta chắc chắn đó là cảnh ở hiện đại, còn là ở trên núi nhỏ gần nhà ta. Cô nương kia, không phải ta tự kỉ nhưng trừ xiêm y cổ đại, khí chất giống hệt ta.

Có lẽ là trùng hợp đi.

Ta lắc đầu. Cảm thấy như tìm được tri kỉ, ta bỏ cặp xuống, lấy tranh ra cho hắn xem.

Không thể kêu ta tự kỉ. Nhưng từ lúc bắt đầu cầm bút ta đã thích vẽ. Ta vẽ nhiều nhất là mai. Và có lẽ, bức vẽ mai đẹp nhất chính là có người kia. Ta hình như quên không bỏ bức tranh đó ra rồi.

Chỉ thấy rất nhanh, hai người đó thay đổi sắc mặt. Mạc Lương Đình khó tin nhìn ta, rồi nhìn bức tranh. Lệ Viên Ngân khước môi tà tà nhếch lên đánh giá. Ta bối rối muốn giật lại.

“Đây là...”

“Bằng hữu của ta...” – ta lảng tránh.

“Ồ, ta còn tưởng người vẽ Mạc huynh đó.” – Lệ Viên Ngân trêu đùa. – “trang phục này quả là kì quái. Nam nhân này cắt tóc cũng quá ngắn đi. Thật kì lạ.”

Bức tranh đó là vẽ cảnh lần đầu tiên ta gặp hắn. Năm đó hắn 17. Lúc đó hắn dựa vào gốc cây nhắm mắt dưỡng thần. Khi ta ngang qua, có lẽ bởi tiếng động, hắn bất giác mở mắt. Ánh mắt lúc đó còn hơi ngái ngủ, ngập trong một màn sương dày. Khóe môi nhẹ nhàng dương lên khiến tim ta bỗng lỡ nhịp. Cảm giác đó, thực sự khó diễn tả thành lời. Ta chỉ biết, ta đã ngập trong sự ôn nhu đầu tiên đó của hắn rồi.

“Hạ huynh đệ quả nhiên vẽ xuất thần nhập hóa, Dự tự nhận không bằng.” – hắn thở dài.

“Sao có thể nói thế...” – ta an ủi. – “huynh học vẽ được 5 năm đã nổi danh. Ta đây cầm bút từ bé mới miễn cưỡng vẽ được như thế”

“Nếu không chê, ta có thể gọi người là Mạn đệ đệ không?” – hắn bỗng dưng hỏi. – “Người năm nay 19, ta đã 23 rồi, không sao chứ?”

“Được chứ!” – ta cao hứng

“Vậy Mạn đệ cũng gọi ta là Đình ca ca đi.” – hắn cười.

“Tiểu tử ngươi cũng gọi ta là ca ca đi.” – Lệ Viên Ngân chen vào – “ta hơn ngươi 2 tuổi đó.”

“Được.” – ta cười ngọt ngào. – “Ta mới đến Hồng quốc không lâu, hai ngươi phải dẫn ta đi thăm thú đó.”

Ta tính tính. Dĩ nhiên có 2 cái ca ca nổi danh. Tên Mạc Lương Đình thì ai cũng biết rồi. Còn Lệ Viên Ngân dĩ nhiên là con trai thứ của hộ quốc tướng quân Lệ Viên Khải. Như vậy, bạn tốt dĩ nhiên để lợi dụng rồi.

“Ngươi không phải người Hồng quốc? Khó trách tóc tai cắt thành thế kia.” – Lệ Viên Ngân đánh giá.

“Ha ha ha...” – ta cười khan mấy tiếng. – “Muộn rồi, Mạn xin cáo từ trước.”

“Mạn đệ ở lại ăn tối đã.” – Lương Đình lên tiếng giữ ta. – “Ba huynh đệ chúng ta chọn ngày không bằng gặp dịp, cùng nhau ăn một bữa, ta mời. Thế nào?”

Cò kè 1 lúc, dĩ nhiên ta cũng đồng ý. Chúng ta đến một quán ăn khá nổi tiếng do Lệ Viên Ngân giới thiệu. Nhưng thực ra đồ ăn ở đây không hợp khẩu vị ta. Có lẽ ăn dân già quen, hoặc do đồ ăn Hồng quốc nói chung ta ăn không hợp, vì vậy buông đũa sớm.

“Sao, tiểu tử nhà ngươi ăn ít hơn nữ nhân vậy?” – Ngân trêu chọc

“Không hợp.” – ta thở dài. – “Có dịp ta sẽ cho hai huynh thưởng thức thế nào mới là gà nướng chân chính. Mấy món ở đây miễn cưỡng có thể ăn thôi.”

“Ồ, ngươi có vẻ sành ăn.” – hấn thích thú. “nhất định phải ăn thử mới được.”

“Tốt...” – Đình cười. – “Mạn đệ có tâm ta chắc chắn ủng hộ.”

Vấn đề ăn uống đến tối muộn mới xong, ta trở về khách điểm kia mới nhận ra, ta là bỏ quên ba lô nhà Mạc Lương Đình, đành phải quay lại chỗ đó lấy đồ. Xong, tên Ngân kia đã về, họ Mạc nhất quyết tiễn ta về tận nơi. Vì là ăn xong, chúng ta đi bộ cho tiêu bớt.

Có lẽ do ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng không khí ái muội này chỉ dành cho những cặp tình nhân thì phải. Ta ngượng ngùng cúi mặt, hấn cũng yên lặng không nói. Gần đến khách điểm, 1 thân ảnh quỉ dị lao đến khóc lóc thiếu điều ôm lấy ta

“Hu hu hu, đại nhân gia ngài rốt cục cũng về. Ngài mà xảy ra chuyện tiểu nhân sống thế nào đây?”

“Ách, ngươi sao vậy?” – ta ngượng ngùng đỡ tiểu nhị dậy.

“Đại nhân ngài là được người ta ủy thác cho tiểu nhân. Ngài mới đến Hồng quốc, đường còn không quen, chẳng may ngài có mệnh hệ gì thì tiểu nhân chết chắc...”- hấn vừa khóc vừa than

“Được rồi, được rồi. Sáng nay ngươi chỉ đường cho ta xem triển lãm của Mạc Lương Đình còn gì. Ngươi xem hấn còn đưa ta về tận nơi.”

“Tiểu nhân nói người... Cái gì? Mạc công tử?” – hấn sửng sốt. – “Là vị này? Thất lễ thất lễ...”

Thực ra Mạc Lương Đình từ đầu đã đánh giá tên tiểu nhị này. Hấn thực sự chỉ là tiểu nhị bình thường? Mạch ổn định, hơi thở không loạn, bước chân nhẹ nhàng. Rõ ràng là 1 cao thủ ẩn mình. Vậy mà lại làm tiểu nhị, thậm chí quan tâm tới “hấn” (Hạ Tịch Mạn) như vậy. Rốt cục Mạn đệ này có thân phận gì?

“Không còn sớm, huynh mau về đi.” – ta cười.

“Ân... Mạn Mạn ngủ sớm đi.” – hấn cười tươi rồi quay bước

Ta nhú mày. Mạn Mạn? tên này có phải quá thân mật không? Nhìn dáng vẻ còn kinh hãi của tiểu nhị, ta bật cười vỗ vai hấn. Thật là 1 tiểu đệ có trách nhiệm.

Còn tiểu nhị kia khi Tịch Mạn quay đi, ánh mắt chộp lóe. Thôi rồi, hình như hấn gây họa rồi... Chủ thượng, nô tài không phải là cố ý...

4. Chương 4

Ta quyết định vì kế sinh nhai, việc gì cũng phải gắng mà làm.

Đầu tiên, ta bóc ba lô ra, kiểm tra tài sản.

Giấy vẽ cả 1 tệp dày. Cả tranh đã vẽ, tranh chưa vẽ. Màu có 4 hộp, từ dạ, đến chì, màu dầu và màu nước. Như vậy cũng đủ choáng nửa cái cặp rồi. Một hộp đồ make up. Đồ cosplay của bằng hữu ta cũng chưa trả. Trong đó có 1 đôi lens tím, 1 bộ đồ cos hoa mỹ, trang phục Trung Quốc. 1 mái tóc giả dài và 1 đồng hồ trang sức, đương nhiên là nhựa. Máy ảnh cơ và 1 cuộn phim. 1 đồng thuốc kháng sinh đủ loại. Ách, thêm hàng chục thứ linh tinh khác như giấy ăn, đèn pin, đồng hồ, bật lửa,... Ta thấy đây không phải là đi thi. Rõ ràng là chuẩn bị đi chơi đúng hơn.

Lại nhìn điện thoại. Không có sóng. Còn chưa hỏng là may. Ta hỏi tiểu nhị xem tên kia có vác xe đạp ta về không. Tên tiểu Phúc rất có trách nhiệm. Hắn dẫn ta ra sau đêm, cạnh chuồng ngựa, em xe thân yêu của ta đang dựng đấy. Ta toét miệng cảm ơn hắn. Tên này năm nay cũng lăm 15, 16. Hoạt bát đáng yêu vô cùng.

Hôm sau, ta bắt đầu sự nghiệp kiếm việc làm thêm. Thời này giải trí có rất ít. Ngâm thơ ta không rành. Vẽ tranh là chuyên môn sống. Hát hò không tệ. Giọng ta khá trầm, hơi hơi khàn. Thế mới nói ta làm nữ sống uống cả kiếp người mà. Đánh đàn thì ngoài đàn nhị biết sơ sơ thì chịu chết. Vì vậy ta quyết định dấn thân vào con đường nghệ thuật. Để vài thứ ở lại, ta hỏi thăm tiểu Phúc đường đến gánh hát nổi tiếng kinh thành Vân Sơ.

Lúc đầu chỉ có ý định lượn qua thôi. Qua 5 ngày tìm hiểu kĩ lưỡng, ta mới tự tin bước vào chỉ đích danh ông chủ đến bàn chuyện làm ăn. Qua tìm hiểu, chủ gánh hát là 1 nữ tử khá là cá tính. Bà ta hơn 40 tuổi, phu quân đi lính mà mất. Một mình nàng chèo lái gánh hát này trong vòng 6 năm mà nổi tiếng kinh thành. Ta rất nể trọng nàng. Nữ nhân như vậy mới đáng kết giao.

Vân tử tử tên đầy đủ là Vân Nhược Sơ, hiện có 1 con trai năm nay cũng đã hơn 20. Thẩm Hạo nhìn cũng khá tuần tú, là 1 đào hát chính của đoàn. Giọng nữ chính của đoàn là 1 cô nương xinh đẹp Thanh Nhã. Nàng giới thiệu qua cho ta về gánh hát và giới thiệu ta cho mọi người. Đương nhiên ta nhã nhặn chào hỏi. Bây giờ ta là ở, theo cách nói hiện đại là biên kịch. Ta đương nhiên không thể hát đối hay đàn ca cái gì đó. Ta chính là làm công tác hậu cần phía sau, chỉ dạy cho họ những kịch bản kinh điển mà ta nhớ thời hiện đại.

Gần tháng cứ thế qua đi, ta bắt đầu nói cho Vân tử công tác PR trước khi lên sân. Ta vẽ áp phích, giới thiệu sơ qua nội dung rồi cho người đem thiệp đi đưa các quan lớn. Nét vẽ quả nhiên chưa có lún nghề. Thẩm Hạo ngạc nhiên rồi khen ta mãi. Tiếp xúc với hắn gần 1 tháng, chúng ta cũng có thân hơn. Thẩm Hạo là người nhiệt tình. Giọng của hắn rất hay. Lúc trầm mê khiến người ta say đắm, lúc cao vút tựa chuông bạc. Ta cũng thích tính tình của hắn. Ngất nổi, vị Thanh Nhã tử tử kia nhìn ta chằm chằm như kiểu ta thiếu nợ nàng mấy trăm lượng vậy. Aizzz, thiệt tình. Có lẽ nào nàng ta thích ta rồi? Cách biểu lộ tình cảm cũng quá đặc biệt đi.

Cũng gần 1 tháng, ta gặp mặt Lệ Viên Ngân và Mạc Lương Đình có vài lần. Có lẽ lần cuối cùng cũng là 1 tuần trước. Càng đến gần công diễn, ta càng bận. Giải thích và chỉ điểm cho đám diễn viên này thực mệt. Nhưng ta lại muốn ép mình như vậy. Chỉ ít, để khi lê lét về ngủ, ta sẽ không phải hoang mang rằng mình đang ở nơi nào khác.

Cứ thế, ta đã bỏ quên lời của tiểu Phúc, rằng có người bảo ta đợi 1 tháng. Vì vậy, khi nhìn thấy hắn, ta đã ngạc nhiên suýt té ngựa. Mạc Lương Đình đưa ta về, thấy ta dừng lại mới đánh giá nam nhân kia. Hai vị “mất đưa mày lại” mãnh liệt muốn té tia lửa điện, hại ta 1 tầng mồ hôi.

Không đúng, tại sao ta lại có cảm giác như hồng hạnh vượt tường bị bắt gian vậy?

Cười cười đuổi Mạc Lương Đình về, ta xum xoe cười với hắn. Dù gì 1 tháng này cũng là tiền hắn nuôi. Hắn mặt lạnh te, không thèm liếc ta 1 cái, đi lên lầu.

5. Chương 5

Có lẽ, ta là 1 đứa không biết cách biểu lộ tình cảm. Gần 20 năm sống trên đời, phần tình cảm của ta cũng không phong phú là bao.

Cha mẹ ta là viên chức nhà nước. Cả hai đều bận rộn. Sinh ta xong, ta được đưa về quê sống với ông bà.

Hơn 15 năm sống ở thôn quê. Đến hết trung học mới trở về bên cha mẹ nên ta không có mấy tình cảm với họ. Cuộc sống ở thôn quê lại cực kì đơn giản. Dù rằng tiền hàng tháng cấp đầy đủ, nhưng ta sớm học cách kiếm tiền rồi.

Ta theo ông học y từ khi biết nói. Ngày ngày chạy theo sau ông kiếm được. Ông ta được coi là “thần y” trong cái xóm nhỏ này. Ta cũng được phong là “tiểu thần y”. Đến khi ta biết cầm bút thì bắt đầu học vẽ. Bộ tranh đầu tiên của ta hoàn thành là toàn bộ thảo dược ta học được, vẽ lại cẩn thận và ghi tác dụng, cách trồng. Cứ thế sống quá 15 năm, liền trở về thành phố.

Bây giờ trung y không mấy được hoan nghênh. Khoa học tiên tiến. Song không thể phủ nhận kiến thức y lí của ta giúp ích cho việc học. Có điều kiện hơn, ta cũng học về châm cứu và các huyết vị. Song đó là do ông ta hi vọng. Ta tuy học, thi đỗ, song vẫn không bỏ niềm đam mê vẽ.

Một ngày chiều nắng, cơn mưa bất chợt kéo đến khiến ta bất ngờ chạy trời chết. Khi thu dọn giá vẽ, ta gặp hấn. Mặc Lương Đình ở hiện đại là 1 nam nhân ôn nhu, hữu lễ, tốt tính. Chúng ta cùng trú mưa dưới điểm đỗ xe bus. Hấn xem tranh của ta, cũng ngăn người ra như thế.

Bức tranh đó, trong tập giấy vẽ chưa bao giờ bị bỏ ra. Thiếu niên ở rừng mai ấy, đôi mắt khép hờ. Sống mũi cao ngạo cùng bờ môi khê mím. Anh lặng yên đứng đấy, như hòa vào rừng mai, lại như nổi bật cao ngạo. Từng đường nét tỉ mỉ được vẽ bằng tất cả tình cảm của ta. Lúc đó hấn khê cười.

– Học muội là học năm nhất?

– A? Ta? Không, ta không học mỹ thuật.

– Đáng tiếc... – hấn lẩm bẩm. – có thể cho ta bức họa này?

Lúc đó, ta tưởng như chìm trong nụ cười ấy. Ta đã nói gì nhỉ? Lần đầu tiên dùng cảm nói rằng, thời gian còn dài. Ta sẽ vẽ tặng hấn sau. Còn bức tranh này, là kỉ niệm đặc biệt của ta.

Ta và hấn quen nhau như thế.

– Đây, ta nói nàng đó.

Ta hoàn hồn.

A, vị này sao mặt lại đen rồi? Ta không hiểu nhìn hấn. Hấn khê nhú mi.

– Ta đưa nàng trở về.

– Về đâu? – ta kinh ngạc.

– Nhà của chúng ta. – hấn thản nhiên

– Chúng ta? – ta nhú mi

– Nàng rốt cục có nghe ta nói không? – hấn hơi cau. – Lúc nào cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Dọn đồ đạc, theo ta về.

Lúc đó ta mới nhớ ra, hình như hấn nói hấn đối với ta phụ trách. Ta không cần a. Chẳng phải nói người Hồng quốc tư tưởng thoáng sao? Ta với hấn cũng chưa có ư a a gì đó, tại sao lại phải phụ trách? Ta hỏi, mặt hấn lại lạnh đi. Nhưng hai tai đỏ lên rất khả nghi. Ta phì cười.

– Xin hỏi người năm nay bao nhiêu tuổi?

– Ta? – hấn nhú mày – 27 rồi. Ta biết tuổi ta so với nàng có hơi lớn. – giọng hấn nhu hòa đi.

– Hơi lớn? – lại đến lượt ta ngạc nhiên. Có 7 tuổi thôi mà

- Uhm. Chẳng phải nàng mới 16?
- Ta? 16? - ta ngất. hấn muốn đùa chắc? - Ta đã 20 rồi.
- 20? - hấn cao giọng, lướt nhìn ta 1 lượt - nàng không cần giỡn chơi để an ủi ta.
- Ta nào có đùa. - ta hờn dỗi. - được rồi, câu hỏi thứ 2. Người có thể tử chưa?
- Ta chưa có. - hấn hơi nhỏ giọng
- Có thiệp thất hay thông phòng không? - ta mắt sáng lên
- Không có. - hấn quẩn bách
- Vậy người có nhà không? Trong nhà mấy người Cha mẹ có khó tính không? Người có tiền chứ?
- Hấn nhìn ta, suy nghĩ 1 lát, rồi bật cười.
- Nhà ta rộng bằng nửa dãy núi Thiên Mã. Trong nhà không huynh đệ tử muội. Cha mẹ mất từ năm lên 3. Ta là được sư phụ nuôi lớn. Có điều 3 năm trước sư phụ cũng đi rồi. Về phần tiền bạc, nàng không phải lo, ta có thể nuôi được nàng.
- Ta đỏ mặt. Hấn cũng quá trực tiếp đi. Uhm, nếu theo tiêu chuẩn hiện đại hấn cũng là thanh niên 3 có. Có mạo, có tài, có tiền. Tuy không rõ chuyên môn sống của hấn song hình như hấn cũng không tồi phải không? Nhưng là chuyện tình cảm khó nói. Hấn đối với ta chỉ là muốn chịu trách nhiệm. Còn ta đối với hấn cũng chỉ là có cảm tình. Ta thở dài.
- Người tên gì? Cho đến bây giờ ta vẫn chưa biết tên người.
- Tên? - hấn ngần ra. - Vô Ngạn.
- Vô Ngạn. Được rồi, ta tên Hạ Tịch Mạn. Ta muốn nói vài lời với người.
- Hấn gật đầu, tỏ ý nghe.
- Người thích ta không?
- Hấn nghe xong không khỏi ngần người. Có hơi trực tiếp nhưng ta thèm mà quan tâm. Vô Ngạn yên lặng 1 chút, như để cố tìm từ ngữ vậy
- Nàng là 1 cô nương tốt... - cuối cùng hấn khó khăn nói ra như vậy
- Ta thở dài. Thông thường 9/10 lời từ chối nhã nhặn đều thốt ra kiểu này.
- Vô Ngạn.
- Ân?
- Người không thích ta.
- Ta....
- Ta cũng không thích người.
- Nàng...
- Chúng ta mới gặp lại lần thứ 2.
- Nhưng mà.
- Ta biết người là nam nhân có trách nhiệm. Nhưng ta nghĩ nam nhân như người cũng không nên gượng ép bản thân mình. Người không biết ta là ai, mà ta cũng vậy. Chúng ta mới gặp nhau 2 lần. Ta có ân với người. Nhưng là tiền trợ 1 tháng này người bỏ ra coi như thưởng cho ta đi. Ta từ nơi khác đến, tứ cố vô thân. Nếu không nhờ người có khi ta cũng lưu lạc đến lâu xanh rồi. Bây giờ coi như người và ta không ai nợ nhau. Chúng ta vẫn là nên nói rõ. Ta sẽ không gả cho người không yêu ta hay ta không yêu. Mà người cũng không nên vì 2 chữ trách nhiệm mà gượng ép bản thân lấy ta.

Hắn yên lặng. Khuôn mặt đổi sắc mấy lần. Ta uống 1 ngụm trà lấy hơi, hơi ngẩng lên thăm dò hắn. Đôi mắt hắn sáng rực, cần rõ đánh giá tìm hiểu ta. Cuối cùng lại hóa thành 1 nụ cười.

– Ta hiểu.

– Phù... – ta thở hắt ra. – người hiểu được là tốt.

– Chúng ta sẽ là bằng hữu chứ? – hắn mỉm cười

– Bằng hữu? – ta ngạc nhiên.- đương nhiên, ta vốn coi ngươi là bằng hữu từ lâu.

– Được rồi. – hắn vươn tay xoa đầu ta. – tiểu Mạn, ta gọi nàng như vậy được không? – giọng hắn ôn hòa đi nhiều

– Tùy ngươi thôi. Vậy ta gọi ngươi là Vô Ngạn đi.

– Được.

Cứ như thế, chúng ta ấn định tình bằng hữu, hay vốn là ấn định tình cảm mới? Có lẽ hồi sau mới rõ được.

6. Chương 6

Căn phòng trống rỗng, chỉ còn mình Vô Ngạn ngồi yên lặng. Cửa khê mở. Thân hình tiểu Phúc – chính là tên tiểu nhị mà vẫn hay chiếu cố Hạ Tịch Mạn – tiến vào. Khuôn mặt hắn lộ vẻ chân chó điên hình, kêu lên 1 tiếng chủ nhân.

Hình như dạo này ta quá bao dung cho các ngươi nhỉ? – giọng hắn nhẹ tênh

- Chủ nhân, ta là tận lực làm việc mà. – hắn cười cười.

- Bên kia thế nào rồi?

- Lần này bọn chúng cũng là cực 1 vấn lớn. Đáng tiếc là không ngờ ngươi được cứu sống. – Tiểu Phúc tử biểu tình lạnh lẽo khác hẳn lúc này. – phía bên a Lộc đã an toàn. Cần ta đưa tiểu nương tử nhà ngươi về trước? – hắn lại lơ đãng cười.

- Lại nói... – giọng Vô Ngạn như băng quơ – ngươi xem ta mới đi bao lâu? Ta nói ngươi để ý nàng kiêu gì vậy? Tên đó là ai?

- Hi hi hi, là do ta vô ý. Ta thấy nàng quanh quẩn buồn chán mới bảo nàng đi xem cái triển lãm của vị họa thánh kia, nào ngờ nàng dẫn người về luôn. Ta nói, nhưng tên tiểu tử kia còn chưa có biết nàng là nữ nhân.

- Hừ. Họ quen nhau bao lâu rồi?

- Hắc hắc hắc... Lão đại à... là... ngay sau hôm người rời đi 1 ngày

“Rầm” tiếng bàn gỗ gãy làm đôi. A Phúc toát mồ hôi lạnh. Thôi xong, vị chủ nhân này...

Bình tĩnh bình tĩnh... A, không phải hôm nay nàng khai diễn gì đó sao? Nàng dặn người qua sớm cơ mà. Nhanh đi nhanh đi. Nghe nói tên Mạc Lương Đình đó cũng đến.

Thực ra, a Phúc chưa dứt lời thì đã cảm thấy có 1 cơn gió lướt qua. Hắn thở phào. Ai nha, may mắn. Thật không ngờ, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà.

Khi Vô Ngạn ra đến cửa, lại thấy vị kia khuôn mặt đỏ ửng đang tức tốc chạy về. Vốn định lên tiếng chào mà vị kia cứ thế chạy thẳng lên phòng. Bộ dạng gấp đến độ như có ai đuổi giết. Hắn tò mò đi lên theo sau.

Thật tức quá!

Ngày công diễn, vị Thanh Nhã kia lại đổ bệnh. Đáng lẽ ta phải nghĩ đến diễn viên đóng thế chứ. Nay nữ chính đổ, lại không ai kịp học để diễn ăn ý với Thẩm Hạo. Khách khứa đến gần như đông đủ, lại sắp sửa

khai diễn. Vân tỉ tỉ gấp đến mức cả người đều run. Cuối cùng, vẫn là ta nói ta có biện pháp. Thôi coi như xong. Ta lên sân khấu cũng được. Dù gì cũng chỉ là buổi công diễn đầu tiên thôi.

Còn nữa tiếng. Ta tức tốc chạy về lấy đồ make up. Lấy xong, gặp Vô Ngạn đang tò mò nhìn, ta cũng không để ý, trực tiếp kéo hắn nói hắn cùng đi mau. Hắn không nói 2 lời bẽ bồng ta lên, dùng khinh công tiến đến gánh hát. Vì vậy trên đường, người ta chỉ chỉ trỏ trỏ 2 nam nhân giữa thanh thiên bạch nhật ôm ấp nhau bay qua bay lại. Ta cũng lười để ý.

Tịch Mạn, người trở lại. Còn hơn 1 khắc nữa là đến giờ rồi. Làm sao....

- Được rồi, được rồi. Cứ diễn đi. Cảnh 2 ta mới ra sân mà. Tỉ tỉ bảo mọi người vào vị trí. Tỉ vào đây giúp ta 1 chút. Vô Ngạn, huynh ra đó ngồi đi.

Ta chỉ huy 1 lượt, rồi vào phòng thay đồ. Vân tỉ tỉ lúc đó mới phát hiện ta là nữ nhân. Mắt tròn xoe, miệng há ra khép lại không nên lời.

Ta đội tóc giả, lại bảo tỉ ta làm tóc. Sau đó nhanh chóng tranh điểm. Ôn trời là vị Vân tỉ tỉ này đúng là chuyên gia make up. Nàng ta nhìn, hỏi cách sử dụng 1 loáng, lại bôi bôi trát trát lên, trông ta khác hoàn toàn. Nữ nhân trong gương đồng khuôn mặt trắng nõn tinh tế. Mái tóc dài đen mượt được cố định bằng 1 trăm bạch ngọc, tao nhã mà xinh đẹp. Một vẻ đẹp dịu dàng như nước, lung linh như ngọc. Nói chung, ta tự luyến rồi.

Muội thật xinh đẹp. – nàng cảm thán. – nhanh nhanh, tháo cái này ra.

Kính ư? Nhưng là không đeo sao ta có thể nhìn thấy. đành phải dùng kính áp tròng. Thấy tròng mắt ta biến thành màu tím, nàng kinh ngạc không thốt nên lời. Lúc ấy tiểu nha đầu chạy vào nói sắp đến phân cảnh tiếp. Ta run run hít 1 hơi thật sâu đi ra khỏi phòng.

Trên sân khấu, hiệu ứng ánh sáng được ta thiết kế đặc biệt. Sau khi kéo rèm lên, tiếng vỗ tay tán thưởng làm ta thấy an tâm hơn. Ta nhìn thấy Vô Ngạn ngồi cùng bàn với hai vị kia. Yên tâm hơi mỉm cười, ta bắt đầu nhập tâm vào vai diễn.

Vở kịch nổi tiếng chuyện tình Lương Chúc được ta cải biên trở thành thiên tình sử cảm động bi đát có thể diễn được trên sân khấu với độ dài hơn 2 tiếng. Lúc Thẩm Hạo ra sân khấu còn bị dọa đến ngơ ngẩn. Cảnh trước ta mặc nữ trang xinh đẹp động lòng người. Cảnh sau trở thành 1 chàng thư sinh văn nhã tuấn tú đặc biệt được mọi người yêu thích. Tiếng vỗ tay không ngớt. Đến đoạn cuối, để tạo hiệu ứng đặc biệt, ta trước đó đặc biệt chuẩn bị bướm bướm. Khi Chúc Anh Đài ta đây mắt rơm rớm nhìn cảnh tượng trước mắt kêu gào gọi Lương Sơn Bá, có tiếng khóc thút thút dưới sân khấu. Nhiều người cảm động không che dấu tâm tình khóc nức lên. Ta đặc biệt thành công, ánh mắt chứa chan tình cảm.

Một mình ta sống trên cõi đời này có ích chi khi người ta yêu thương nhất không còn? Sơn Bá, Chúc Anh Đài ta nguyện hóa thành hồ điệp, cùng huynh quyến luyến trần gian. Nếu sống không được ở bên nhau, ta nguyện chết cùng huynh...

Lời thoại buồn nôn này ta đọc còn nổi da gà. Thế mà vẫn phải diễn. Ta nhảy vào nắm mồ, thực chất đã được dàn dựng tốt. Sau khi ta nhảy vào, hiệu ứng bướm bướm tung bay khắp sân khấu. Ánh đèn được giảm xuống, hiệu ứng khói phun vào. Mọi người ngây ngẩn nhìn cảnh đẹp trước mắt. Là mộng, hay thực?

Cuối cùng, thành công vang dội của buổi diễn khiến cho gánh hát của Vân tỉ trong 1 đêm trở thành đệ nhất. Mà ta cũng nổi danh bởi vai diễn này. Mấy ngày công diễn sau, vị Thanh Nhã kia cũng không đạt được hiệu quả rung động như ta. Nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt, ta lại thấy đáng thương.

Cuối cùng, ta lại gặp vấn đề với bọn họ. Mạc Lương Đình đến chặn ta, nhìn ta với ánh mắt đăm đăm đầy nhu tình, chỉ hận không thể xông lên ôm chặt.

Là nàng, đúng không?

7. Chương 7

Quen nhau được 3 tháng, Mạc Lương Đình giới thiệu ta với Hạ Dương. Hắn nói với nàng ta là học muội mới quen, còn nói với ta đây là thanh mai trúc mã của hắn.

Kì thực ta có thể đoán ra Hạ Dương là yêu Mạc Lương Đình. Nàng đối ta khách khí, nhưng không dấu sự xa cách đề phòng. Mà Lương Đình đối với nàng cũng là nhu tình khó thấy. Chỉ là hình như chính hắn cũng không nhận ra.

Ta không muốn nhăm lẩn Mạc Lương Đình ở hiện đại với 1 Mạc Lương Đình cổ trang. Hai người vốn không phải là 1. Hắn ở kia chỉ đối ta như học muội. Còn hắn nơi đây coi ta như nữ nhân đã từng cứu hắn. Nhưng là ta không có a.

Vô Ngạn đến, liếc cũng không thèm liếc Mạc Lương Đình, trực tiếp bế ta dùng khinh công chạy đi. Liếc thấy hắn cũng đuổi theo, ta tròn mắt. Thì ra hắn cũng có cỡ công nha.

Về sau ít tiếp xúc với hắn 1 chút.

Ta kì quái. Vô Ngạn, đừng nói huynh ghen chứ. Ta cười cười cứ thế cho qua.

Hôm sau, Vô Ngạn nói muốn bồi ta. Ta ngạc nhiên tròn tròn mắt. Nhưng cũng mặc hắn. Ta đến gánh hát xem xét. Mọi người nhìn ta cực kì thân thiện. Thấm Hạo mặt có hơi hồng hồng tiến đến chào, bị ánh mắt lạnh băng của Vô Ngạn dọa, nhưng vẫn dũng cảm hỏi ra nghi vấn.

Cái kia... A Mạn người là nữ nhân?

Hắc hắc hắc, thì ra là cái này nha. Ta toét miệng cười gật đầu. 1 tiểu muội trong đoàn chạy ra sùng bái, nói ta hôm đó thật xinh đẹp.

(o)!

Cái từ này cũng quá lạ lẫm đi. Bao năm qua lần đầu tiên được khen xinh đẹp, làm sao không thích được. Ta cười tít mắt rồi chào mọi người vào “phòng làm việc” của Vân tử để bàn tiếp về dự án kịch mới.

Bàn xong cũng quá trưa. Đi ra đứng ngay Lệ Viên Ngân và Mạc Lương Đình. Lệ Viên Ngân cười hắc hắc nói muốn mời ta ăn cơm. Quay sang nhìn vị mặt sắt bên cạnh mời lấy lệ, nào ngờ hắn tự nhiên như ruồi nói được. Ta nhún vai, đi theo họ đến tửu lâu nổi tiếng.

Theo thứ tự, Lệ Viên Ngân ngồi đối diện ta. Vô Ngạn và Lương Đình 1 trái 1 phải. Trên bàn toàn mỹ nam khiến ta thụ sủng nhược kinh.

A, cảm giác được ăn thật tốt đẹp.

Đợi đến khi ta ăn lưng lưng họ mới bắt đầu nói chuyện. Mở đầu là Mạc Lương Đình. Hắn hỏi ta có phải đang tránh hắn không.

O()o

Ta đâu có a.

Vậy mấy ngày nay sao ta tìm muội không được?

Hắn gấp cho ta 1 miếng cá đã được gỡ xương. Ta tự nhiên định ăn, lại bị 1 đôi đũa thò vào bát ăn mất.

Kia... Vô Ngạn... Không lẽ huynh...

Ta nhìn Vô Ngạn, rồi quay sang Mạc Lương Đình.

Không lẽ hắn ghen?

Đầu năm nay đam mỹ rất thịnh hành. Dáng dấp của Vô Ngạn tiêu chuẩn của lạnh lùng lãnh khốc công rồi. Còn Mạc Lương Đình... nữ vương thụ a... 2 người....

Cứ YY hình ảnh 2 người trong đầu, ta không khỏi co rút khóe miệng.

Ăn.

Vô Ngạn cứng ngắc gấp cho ta 1 miếng rau.

Nhưng là....

Ta nhớ muối không thích rau, để ta ăn cho.

Mạc Lương Đình cũng tự nhiên gấp lại rau trong bát ta.

Ta dương ánh mắt cầu cứu Lê Viên Ngân. Hắn rất không phúc hậu nhún vai, ý nói không có cách.

2 người muốn gấp cho nhau cứ tự nhiên. Làm ơn đừng lấy ta làm bình phong.

Ta muốn ăn gà

- Muối gấp cho ta được không?

Lần này, khi ta đang định gấp thịt gà trước mặt, hai vị đồng thời đưa bát ra. Tay ta run run suýt rơi miếng thịt. Cả hai nhìn ta chằm chằm. Không, là miếng thịt mới đúng. Ta co rút khoe miệng, cứng nhắc đưa miếng thịt ra.

Viên Ngân, ta thấy huynh thực gầy. Nên ăn nên ăn...

Hai người kia liếc nhìn ta 1 cái rồi quay sang chiếu tướng Lê Viên Ngân. Lê Viên Ngân cứng ngắc người, cười gượng ha ha hai tiếng. Hắn cũng tự nhiên gấp đáp lễ cho ta. Hai người kia cũng không kém, chẳng mấy chốc bát ta đã đầy ặc.

Ngưng. Mấy người muốn ta thành heo sao?

Kết thúc bữa ăn là trả tiền. Hai người kia tranh nhau trả. Ngại nổi ngân phiếu thực to. Ta lén lút kéo Lê Viên Ngân ra bắt hắn trả trước. Hắn lắc đầu.

Ta nói ta mời. A Mạn người không thấy biển hiệu sao? Lê Xuân lâu là gia sản nhà ta.

- Vậy sao? – mắt ta sáng lên. Trực tiếp thu tiền cả 2. Ta và huynh chia đôi.

Lê Viên Ngân cười rộ lên, nói ta đúng là tham tiền. Hai vị kia cũng đã trực tiếp không thanh toán mà đi ra.

Nói vậy, a Mạn người đúng là nữ nhân cứu Mạc huynh sao?

Ta suy nghĩ 1 lúc, quay sang nhìn Mạc Lương Đình ánh mắt chờ mong. Vô Ngạn phóng cho ta cái nhìn lạnh băng. Ta rụt cổ, suy nghĩ 1 lúc hỏi Lương Đình.

Thời điểm huynh được cứu là bao giờ?

- Hơn 4 năm trước, tại rừng mưa phía bắc Duệ quốc.

Hơn 4 năm trước? Nếu tính khoảng thời gian, có lẽ là những ngày cuối cùng ta còn ở quê. Ta lại hỏi hắn lúc ấy là lúc nào.

Đó là 1 ngày mùa hạ. Chính xác là 6/5. – hắn lâm vào hồi tưởng. – Lúc đó ta tưởng chừng không thể sống sót, ta thực đã nhìn thấy nàng. – ánh mắt hắn nhu hòa. – là muối đúng không a Mạn?

6/5 mùa hạ 4 năm trước? Thời gian trùng khớp. Hôm đó chính là ngày mất của ông ta. Ta đã chịu không nổi mà chạy vào rừng. Ta quả thực chạy mất 1 lúc lâu không xác định phương hướng. Nếu nói đúng như hắn...

Tiểu Mạn, chúng ta về.

Vô Ngạn khó chịu nắm tay ta kéo đi. Ta bình tĩnh, đứng yên, quay sang Mạc Lương Đình.

Xin lỗi, đó không phải ta.

Thực ra ta cũng không hiểu tại sao ta nói vậy. Nói như kiểu hắn, rất có thể người đó là ta. Nhưng là ta cảm thấy không chân thực. Trên đường về, ta hỏi Vô Ngạn rừng mưa ở bắc Duệ quốc là nơi nào. Hắn trầm mặt, không nói lời nào.

Đó chính là nơi nàng đã cứu ta.

Mãi sau hần mới cất tiếng. Song khi nói xong lại trực tiếp dùng khinh công bay đi.

Uy uy uy, mấy vị đại hiệp đừng cậy mình có khinh công chứ.

Chính là khu rừng lần trước ta cứu hần?

Vậy thì ta yên tâm rồi. Chiều theo thời gian và địa điểm, chắc chắn không thể nào là ta được. Bởi vì khi ta xuyên đến, không phải là đang ở thành phố sao? Địa điểm đó không thể là khu rừng sau nhà ông ta được.

Ta yên tâm trở về quán trọ.

8. Chương 8

Vô Ngạn trầm ngâm nhìn ngắm bầu trời đêm.

Rừng mưa phía bắc Duệ quốc sao? Hần khinh bỉ cười. Thì ra mình không phải người duy nhất được nàng cứu. Như vậy nàng có từng kê miệng đút thuốc cho hần? Như vậy nàng có từng lấy thân sưởi ấm cho kẻ kia? Như vậy nàng có từng...

Càng suy nghĩ càng loạn. Hần không thể nào gạt bỏ được những suy nghĩ của mình. Những ngày hần hôn mê, là nàng chăm sóc. Hần nhớ mùi hương thoang thoảng không phải của phấn son kia của nàng. Nhớ cái lưỡi dính hương lửa vào trong miệng hần. Cảm giác non mềm cùng hương thơm của sữa đặc biệt non trẻ khiến người ta trầm mê. Nhớ thân thể mềm mại của nàng khi áp sát vào người hần. Nhớ...

Chết tiệt, hần cư nhiên có phản ứng? Dĩ nhiên chỉ cần nghĩ đến cũng có phản ứng? Là hần thanh tâm quả dục nhiều năm quá chăng?

Nhớ lại ánh mắt của nàng hôm nay, hần mơ hồ nhận thấy có thể người đó thực là nàng. Không hiểu sao lại mơ hồ khó chịu.

Hần – Vô Ngạn – không bền bờ. Hần sinh ra vào ngày hạ chí, cả gia đình 1 trận huyết tinh đồ sát mình hần còn sống. Sư phụ nói khi đi ngang qua, không nghĩ hần là người duy nhất sống sót. Vô Ngạn, hồi đầu vô ngạn. Người ta nói quay đầu là bờ, nhưng hần nhuộm máu đã không thấy bền bờ rồi.

Lần thanh lí môn hộ này, không ngờ bị tập kích suýt chết. Nàng xuất hiện như một giấc mơ khiến hần muốn quay đầu lại. 1 tháng trời cố gắng giải quyết hết mọi việc, sai thuộc hạ điều tra về nàng. Kết quả là 1 trang giấy trắng. Không tên không tuổi, không biết nơi xuất thân. Chỉ nghe a Phúc nói lại nàng tên Hạ Tịch Mạn.

Hạ Tịch Mạn. Hạ Tịch Mạn. Cái tên đeo đuổi hần suốt 1 tháng trời. Mạn Mạn, môn môn. Thật hợp với tính cách nàng.

Không ngờ trở về lại thấy nàng đi cùng 1 nam nhân khác.

Mạc Lương Đình cũng không phải người tầm thường. Theo điều tra, nam nhân này là hậu nhân của Mạc Trích Thi – cao thủ đã ẩn danh hơn 50 năm trước. Lần trước khi hần đuổi theo, khinh công cũng không phải tầm thường.

Ánh mắt Vô Ngạn hơi lóe lên. Hần đứng dậy nhìn phía trước. Mạc Lương Đình. Có thể người là 1 đối thủ nguy hiểm. Nhưng nữ nhân của Vô Ngạn ta, người không xứng.

Lệ Viên Ngân chia tay Mạc Lương Đình. Thấy hần vẫn ngẩn ngơ đành thở dài.

Hai người kia, 1 lãnh khốc lạnh lùng, 1 ôn nhu dung túng. Nhưng với tính cách của Lương Đình, hần muốn theo đuổi tiểu cô nương kia là không dễ dàng rồi. nhưng là lúc đó hần cũng nhận ra ánh mắt của Hạ Tịch Mạn thoáng hoang mang. Nàng cũng là không chắc có phải mình hay không?

Nhưng nhớ tới hai bức tranh kia, hấn lại ngẩn người.

Bức tranh của Tịch Mạn vẽ nam nhân kia rất giống Lương Đình nhưng khẳng định không phải hấn. Người kia có nét tự nhiên, thoải mái. Khí chất lười biếng mà không khiến người ta phản cảm, lại có phong thái riêng.

Còn bức tranh vẽ cô nương kia. Khí chất thanh cao tao nhã. Chỉ là 1 bóng dáng mờ nhạt. Khuôn mặt kia tỉ mỉ từng đường nét quả thật rất giống Hạ Tịch Mạn. Hôm đó trên sân khấu, hấn đã giật mình. Khí chất. Lạnh lùng mà tao nhã. Như gần như xa khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Người trong cuộc thường u mê. Nhưng chính hấn lúc đó cũng nghĩ đó chính là Tịch Mạn cơ mà.

Lắc lắc đầu, hấn cười khổ. Con đường tình cảm của mấy người còn gian nan.

Cũng tới đó, Mạc Lương Đình ngồi yên lặng ngắm nhìn bức tranh trên tường. Chỉ là thoáng qua, nhưng in trong lòng hấn cả đời. Nữ tử đặc biệt lãnh ngạo như thế. Là a Mạn sao?

Mạc Lương Đình là hậu nhân của Mạc Trích Thi. Mạc Trích Thi là ông hấn. Cha hấn không thích võ thuật, hấn cũng vậy. Hấn yêu thích vẽ. Nhưng hấn vẫn học võ thuật, chỉ là không tinh thông như ông hấn mà thôi. Nhưng để nói, giải quyết cao thủ dưới hạng 20 không là vấn đề.

Hấn hơn 20 tuổi nổi tiếng khắp nước, nhiều nữ tử mê luyến nhưng hấn tuyệt nhiên không thích.

Lần trước thấy nữ tử kia thoáng qua dưới lầu, hấn nghĩ là nàng. Bóng trắng lãnh ngạo như vậy, đáng tiếc không phải. Ánh mắt nữ tử kia cũng là ngưỡng mộ, then thùng.

Lần đầu tiên gặp Hạ Tịch Mạn hấn bỗng có cảm giác gần gũi quen thuộc. Hấn cảm nhận được “hấn” giống mình, đều đang đi tìm thứ còn thiếu trong lòng. Khi “hấn” hỏi bức tranh kia, hấn cũng không để ý, chỉ là khi thấy bức tranh vẽ 1 Mạc Lương Đình với bộ dáng kia, hấn mới ngạc nhiên tò mò. Bức tranh được vẽ tỉ mỉ sống động, lại như bằng tất cả tình cảm như vậy khiến hấn lúng túng. Chỉ là, nam nhân kia không phải hấn mà thôi. Mặc dù giống, nhưng khẳng định không phải.

Lần đầu tiên thấy nàng mặc nữ trang, hấn đã nhận ra. Nhất định là nàng. Khí chất đó không sai. Bóng dáng đó, chỉ có mình nàng mới có được. Hấn kích động không thôi. Trái tim thôi thúc muốn đi tìm câu trả lời thích đáng, lại bị nàng tránh né.

Nhưng là hôm nay nhận được câu trả lời như vậy, hấn lại hoang mang.

Thực không phải là nàng?

Ánh mắt lóe lên tia hoang mang không phải hấn không nắm được. Nhưng là nàng lại phủ nhận. Hấn cũng không thể ép nàng nhận. Như vậy, có lẽ phải dùng thời gian để chứng minh vậy.

Chỉ là, nam nhân kia không phải người đơn giản.

Khê thở dài.

Đêm nay thật khó ngủ a...

9. Chương 9

Mỗi ngày ta không ngừng nghĩ có thể trở về hay không.

Thực ra với ta mà nói, trở về hay không cũng vậy.

Cha mẹ ta là công chức nhà nước. Sinh ta ra thì vứt ta cho ông bà nuôi. Về thành phố được vài năm, ta không hề có tình cảm với họ. Bởi vì, họ vứt bỏ ta. Đến năm ta hơn 15 tuổi, ta mới biết ta có 1 cái đệ đệ

kém ta có vài tuổi. Họ nuôi hần, chứ không nuôi ta, bởi ta là nữ. Mà đệ đệ ta được nuông chiều cũng không ưa ta. Hần nói ta quê mùa.

Ha, gia đình là thế sao?

Còn nhớ lần cuối ta thấy mặt cha mẹ, có lẽ cũng là nửa năm trước. Ta sống riêng. Đương nhiên phần lớn tiền là họ cấp, còn lại là do ta tự lặn lội mà kiếm. Ta làm phụ tá cho 1 lão lang y cũng khá nổi ở thành phố. Ít người biết là ta làm công việc này. Nguyên bản, lão là bằng hữu của ông ta. Chỉ tiếc, ông ta đi quá sớm. Ông ta đã từng viết thư giới thiệu để ta lên đây phụ tá. Hoàn hảo, lão cũng đồng ý.

Ta mỉm cười. Có khi cha mẹ ta còn chưa biết ta đây biến mất.

Chỉ là, hần sẽ như thế nào đây?

Mạc Lương Đình... Ta hận tại sao ta thích huynh đến thế...

Nếu nói ở hiện đại có gì luyến tiếc, ta chỉ còn luyến tiếc mỗi hần và vị bằng hữu duy nhất của ta, Lưu Tu.

Thời điểm ở quê, ta chơi với 1 lũ nhóc hàng xóm. Đáng tiếc con người thay đổi, lại chỉ duy có hần còn có thể làm bạn. Tên này từ năm lên 3 đến năm lên 8 là bắt nạt ta, còn có đến thời điểm này, đều là ta áp bức bóc lột hần. Lưu Tu thật thà, phóng khoáng, cùng Đình Chi gây thơ đáng yêu. Đáng tiếc, con gái lớn thì thay đổi. Đình Chi cũng không phải Đình Chi ngày nào. Còn hần, vẫn cứ ngu ngốc với lời hứa của mình, dành tiền cưới nàng.

Người lại thất thần..

- A...

Ta sực tỉnh. Lại ngây ngốc rồi.

Ta đang trên đường đến nhà của Vô Ngạn. Sau vài tháng ngây ngốc ở 1 chỗ, kiếm 1 khoản kha khá thì ta nghĩ đến việc rời đi. Nửa tháng trước, Mạc Lương Đình nhận tin nhà có việc gấp nên đã rời đi. Hần lưu luyến mãi, còn tặng ta 1 đồng quà. Lệ Viên Ngân nghe nói ta muốn rời đi cũng tặng ta quà, còn dặn dò này nọ. Ta mỉm cười từ biệt họ. Còn có gánh hát của Vân tử tử. Mọi người trong đoàn rất lưu luyến ta nha.

Thực ra, ta không biết nên đi đâu. 1 thân 1 mình, tứ cố vô thân. Có lẽ ta nên trở về rừng mưa phía bắc Duệ quốc kia, tin vào 1 điều kì diệu nào đó. 1 ngày mưa chẳng hạn. Biết đâu ta có thể xuyên về.

Thế là, ta vác xe đạp đi.

Nhưng mà, xe hỏng a...

Tùy tiện tùy tiện. Bỏ đi thì tiếc. Mà nhờ không có xe không xuyên về được thì sao? Đi ngựa thì ta không biết cưỡi. đành phải thuê 1 chiếc xe ngựa. Lạ 1 điều, tiểu Phúc kẻ kia rất nhanh nhẹn nói muốn đi cùng ta. Hần còn vỗ ngực đảm bảo nuôi hần không tốn, hần tự kiếm ăn. Ta ngẫm nghĩ. Thực ra mấy tháng này cũng là hần chiếu cố ta. Hần như vậy còn hơn đệ đệ ruột. Nghĩ lại thấy cảm động. Ta đồng ý để hần lên đường cùng.

Nửa đường gặp cướp.

Cũng là do hần giải quyết. Có phải ta nhặt được 1 đệ đệ tốt không?

Nhưng là ta nhầm rồi. Đi được nửa tháng mới biết hần là làm việc cho Vô Ngạn kẻ kia.

Kể từ lúc hần bỏ đi đấy, ta vẫn chưa gặp lại hần. Nghĩ nghĩ, tuy rằng là bè nước gặp nhau, hần cũng nên chào hỏi ta đã chứ. Cứ như vậy mà đi thật không nghĩa khí. Vậy nên khi gặp hần nghênh ngang ngồi vào xe ngựa, ngay cả mí mắt cũng không thèm liếc, trực tiếp coi ta là không khí nhầm mắt đường thần, ta mới biết ta bị tiểu Phúc lừa a.

Người này... Phỏng chừng hần là lừa không ít cô gái nhẹ dạ cả tin rồi.

Phần hận vẫn là mặc kệ. Hần nói ta cứu hần, đương nhiên phải đưa ân nhân về nhà đón tiếp cẩn thận. Ta nghe câu đó mà hoài nghi. Tiểu Phúc khoa trương hơn, ngồi bên ngoài xe ngựa mà rớt xuống đường. Sau

đó mãnh liệt ho khan. Ta thấy mặt hần bình thản như không nhưng hai bên tai đỏ đến muốn phun khói thì muốn cười. Vì vậy, ta đi.

Nàng lại nghĩ gì?

- Nghĩ đến người nhà ta. – ta băng quơ. – người không thấy nghi ngờ thân phận ta sao?

- Ý nàng là? – đôi con người hần nhạt dần, quay đi lạnh lùng hỏi.

- Người không thấy ta 1 thân trang phục kì lạ, mang đầy những thứ kì lạ đến. Đột nhiên xuất hiện ở khu rừng như vậy, lại là 1 nữ tử yếu đuối, không lạ sao?

- Ta không quan tâm...

Ta mới không tin.

Như đoán được ý ta, hần mỉm cười

Ta tin nàng không hại ta.

- A? – cần được đả thông

- Ngu ngốc...

Hần giận a?

Thực ra ta hỏi thế cũng thấy hơi ngu. Dù gì mình cũng là cứu hần. Nếu muốn hại hần chỉ cần 1 phát lúc hần hôn mê là được. Nhưng theo ta đoán, hần dù gì cũng là 1 boss lớn. Không, phải là đại boss chứ. Nhìn vào lượng người truy đuổi hần thì biết. Mà tên tiểu Phúc thế nhưng cũng là thuộc hạ hần. Sau này, có lẽ nên bớt trêu vào hần. Chỉ tổ hại thân.

Ta hí hửng với suy nghĩ trong đầu. Đại boss a. Dù gì mình cũng cứu người ta. Vậy là có thể ăn không ngồi rồi hưởng báo đáp ân tình rồi. Cơ mà, đại boss dễ tin người vậy sao?

(Thiên Thiên: ngu ngốc, dĩ nhiên không ==)

Chỉ là không thấy ánh mắt lóe lên chút gian xảo của ai đó thôi.

10. Chương 10

Có lẽ ta là 1 nhân vật xuyên không khá là thất bại.

Nhìn đi nhìn đi. Không phải mấy câu chuyện nhằm nhĩ nữ chủ là vạn người mê sao? Nam chủ không hoàng thượng cũng là vương gia, không thích khách cũng là cao thủ võ lâm thần y gì gì đó. Nhưng ta thì sao?

Giới thiệu với mọi người, ta đang ở... Ờ, nhà của Vô Ngạn. Nói thế quái nào nhỉ? Đây cũng đâu tính là nhà. Nơi hần ở là 1 sơn trang rộng đúng là chiếm mất nửa dãy núi. Lúc đặt chân dưới núi, ta đã vô cùng kinh hoàng rồi. Kẻ này đúng là có tiền nha. Mấy chữ Vô Ngạn sơn trang rồng bay phượng múa khiến ta hoa mắt. Thì ra tên này còn tự kỉ đến mức lấy tên mình đặt tên cho sơn trang. KB nặng.

Thực ra lúc đó là do ta chưa biết. Vô Ngạn. Không bến bờ. Người trong trang phần lớn là cô nhi. Đây chính là bến bờ của họ.

Vô Ngạn sơn trang rất lớn. Nhưng nói đến người lại vắn vẹo mấy mống. Cả thảy chưa đến 10 người. Tính cả ta có lẽ đủ 10. Hần nói không thích ồn ào. Ta có thể khẳng định trong nhà toàn cao thủ. Nhưng ta lại là nữ nhân duy nhất ở đây. Ngay đến đầu bếp cũng là nam. Ta thực sự hoài nghi hần có bệnh khó nói.

Trong sơn trang có 2 gã làm vườn. 2 đầu bếp. Phụ trách quét dọn cũng là 2. 1 gã chăm ngựa. tính thêm tiểu Phúc, ta và hần là tròn 10. Ngày đầu đến, hần hỏi ta có cần nha hoàn không. Ta nói không. Hần sai

người dọn dẹp Mai Uyển cư cho ta ở. Thú thực ta rất thích nơi này. Bước chân ra khỏi phòng là cả vườn mai.

Vài ngày đầu nhàn nhã. Sáng phải đến 9 – 10h mới dậy. Tỉnh dậy cũng không có việc liền đi xuống bếp. Điềm tâm thực chất đã có người làm. Ta bắt đầu đi lại tìm hiểu sơn trang. Đi đi đi. Cấu trúc cứ lặp đi lặp lại khiến ta nghĩ có khi ta bị lạc trong trận đồ bát quái rồi. Tên này rảnh không có việc cũng không nên thiết kế sơn trang đường nào cũng giống nhau, tòa nào cũng y chang như thế chứ. Ngày đầu tiên đi lạc, ta gặp a Hàng. Hắn là người làm vườn số 1. Tính cách xởi lởi như bà tám. Dẫn ta đi 18 quẹo liền về đến Mai Uyển cư.

Ngày thứ hai ta đi tiếp, lại lạc. Lần này gặp gã làm vườn số 2. Tên này kì dị, là anh em sinh đôi với a Hàng tên a Hàn. A Hàn lướt nhìn ta, chẳng nói chẳng rằng cứ đi thẳng. Thế là đi gần 50 quẹo ta mới về đến nơi. Về Mai Uyển cư mới biết lưng mồ hôi ròng. Tên này thực sự rất không vui.

Ngày thứ ba ta đã có thể xuống tận chuồng ngựa. Tên chăm ngựa tên a Bân. Tên này yêu ngựa như mạng. Hắn nhìn ta với ánh mắt lên án khi ta chạm vào 1 con ngựa làm nó quay đi thở phì phò. Vì vậy, nhanh chóng ta bị hắn “tiễn” về phòng.

Sang đến ngày thứ 5, ta mới nhớ ra hình như từ bữa đó tới nay, ta chưa gặp Vô Ngạn. Vì vậy, sáng nay khi nhìn thấy Vô Ngạn, ta mới giật mình nhớ ra, thì ra vẫn còn chủ nhà như hắn.

(Thiên Thiên: =”= chán bà này luôn)

Ở đây quen chưa?

- Tạm tạm. – ta trả lời. – người trong sơn trang tính cách cũng quá quái dị đi. – chứ thực ra ta muốn nói họ rất không thân thiện. Chẳng ai chào đón ta ngoại trừ a Hàng cả.

- Họ là không quen có người mới thôi. – giọng hắn ôn hòa. Chứ thực ra là do hắn dè dặt không cho kẻ nào lén phéng tới gần nàng thôi. Nàng mà nhìn mấy tên quỷ đó lên cơn có lẽ sẽ chạy trốn chết.

- Người mấy ngày nay bạn rợn a! – ta cảm thán

- Ân. Hôm nay dẫn nàng đi chơi.

- Thật? – ta mắt sáng lên

- Thật...

Vì vậy, ta mới lên tinh thần. Đi chơi a. Đến cổ đại này chưa ngót nghét cũng gần nửa năm rồi mà ta mới chỉ biết đến mấy chỗ ở Hồng quốc. Cái Vô Ngạn sơn trang này cũng thuộc lãnh thổ Hồng quốc, lại gần với Duệ quốc. Chính xác nó cách không xa chỗ mà ta đã xuyên đến là bao.

Hắn để a Bân đánh xe ngựa xuống núi. Sơn trang này gần nhất với Lạc Nhạn thành. Đi khoảng nửa ngày xóc nảy, cuối cùng cũng đến nơi.

Thành trấn nhộn nhịp. Ta thực sự sắp phát điên nếu ở lại Vô Ngạn sơn trang rồi.

Ta phát huy tinh thần nghiện shopping. Cái gì cũng ngó nghiêng, sờ mó. Còn Vô Ngạn rất ra dáng quý ông hào phóng. Ta thích hắn liền mua. Kết quả, ta thực sự mua rất nhiều thứ. Chỉ khổ a Bân ánh mắt ai oán khiêng đồ.

Đằng kia có chuyện gì vậy? – ta kéo tay Vô Ngạn chỉ chỉ

- Nàng muốn ra xem?

- ừ, đi mau.

Chợ đúng là nơi tập trung đông đúc. Đằng kia không biết tụ tập cái gì. Đến gần hóa ra mọi người đang tụ tập tại 1 tửu lâu tham gia đối. Nghe nói phần thưởng là ăn 1 bữa miễn phí. Xem chừng tửu lâu này cũng rất nổi tiếng.

Người giải được không? – Ta ngạc nhiên nhìn câu đối trên

- Dư sức. – hắn khinh thường

- Vậy mau giải đi. Chúng ta ăn chục 1 bữa. – ta kéo tay hắn mà tưởng tượng ra 1 bàn đầy đồ ăn.
- Nàng thích? – hắn trầm tư. – Ta trả tiền, chúng ta vào ăn thôi.
- Nhưng là được miễn phí a. – ta bắt mẫn. – đi đi đi. Hay người không giải được? – ta nhìn hắn giễu cợt
Thừa nhận đi, phép khích tướng không bao giờ là lỗi thời.

Nhưng mà đến lúc bước vào quán, ăn miễn phí, ta mới hiểu tại sao hắn lại không muốn rồi.

Con mẹ nó, ta thực muốn chửi 1 trận. Bà chủ của tửu lâu này cũng thật bực hân đi. Ta ngốc ngốc nhìn hoạt cảnh diễn ra trước mắt mà hối hận vô cùng.

11. Chương 11

Người ta nói cấm có sai. Không bữa ăn nào là miễn phí cả. Cứ nhìn mà xem. Sau khi Vô Ngạn hân giải được câu đối vào quán, chúng ta được ăn 1 bữa rất “mê hồn”.

Sao nữa, đích thân bà chủ người ta ra tiếp đó.

Ta khiếp sợ nhìn ánh mắt thấy trai đẹp của vị tử tử này. Thực sự như sói đói nhìn dê non. Mặc dù dùng từ dê non để hình dung Vô Ngạn không tốt chút nào.

Đó là nữ tử khoảng 20. Nàng ta mặc 1 bộ đồ mà thoải mái như ta ở thế kỉ 21 cũng phải kinh hãi. Áo trắng mỏng tang, thậm chí còn không có áo yếm bên trong. Ta còn nhìn rõ đỉnh nhũ hoa của nàng rất khiêu khích nha. Quanh bên nàng có mùi hương mà theo kiến thức y lí của ta đối với nam nhân 99% có tính kích dục cao. Ánh mắt của nàng ẩn ẩn đưa tình, coi ta như không khí. Nàng ta chễm chệ nằm trên bàn, sau đó để 1 chiếc bánh trên đỉnh núi đồi. Môi nhỏ khẽ héch lên, liếm vòng rất khiêu khích. Giọng nói như rượu khiến người ta say mê.

Đại gia người đến ăn đi.

AAAAA.... Ta còn tưởng trò này chỉ có trong mấy màn AV ở hiện đại. Không ngờ người cổ đại cũng phóng khoáng đến vậy. Trong khi ta còn đang ngây người, Vô Ngạn lại cực kì bình thản. Ánh mắt ta rồi rằm nhìn hắn.

Ta có nên đi ra khỏi phòng không?

Kì thực, từ khi đưa nàng đến gần tửu lâu này, hắn đã muốn đi rồi. Nơi đây có 1 bà chủ khiến cho nam nhân điên đảo gọi Nhiếp Tiểu Thiển. Mà thật không may, bà chủ nơi này chính là thủ hạ của hắn. Ai không biết chứ hắn sao có thể không hay tính cách của nàng ta. Năm đó khi thu nhận nàng, hắn sao có thể không tính toán chứ. Chẳng qua, hắn thực sự chỉ coi nàng ta như thủ hạ. Mấy chuyện trăng hoa với nàng ta, hắn không có hứng thú.

Nhưng hôm nay thì khác. Dẫn Mạn Mạn vào đây không ngờ có thu hoạch như vậy. Nàng là để ý hắn a. Hắn rất cao hứng. Nhìn khuôn mặt muốn nói lại thôi của nàng, hắn thực sự yêu thích không thôi. Nàng để ý hắn, để ý tới nữ nhân bên cạnh hắn. Có phải nàng ghen không?

Khụ... cái kia... ta có thể ra ngoài...

Khuôn mặt ấp úng đỏ ửng của nàng thực sự rất mê người. Nhưng nghe những lời của nàng hắn lại đen mặt. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói không cần, đừng đừng nổi giận đi ra ngoài.

Ta đâu có làm gì, hắn dối cái gì a?

Vì vậy, ta bị quan mà nghĩ, ta bị bỏ rơi rồi.

Ra khỏi tửu lâu, lại bị bà chủ Nhiếp Tiểu Thiển cười như hồ li chuyển thế nhìn ta. Sau đó... Lại sau đó, ta kinh hãi phát hiện bà chủ người ta là xuyên không nha. Cái tên Nhiếp Tiểu Thiển cũng là do nàng ta mang

từ hiện đại đến. Vậy là chúng ta vừa gặp như đã quen từ lâu, buồn đưa lê bán đưa chuột đến quên cả thời gian. Đến sẩm tối, khi bụng ta lại réo lần nữa, ta mới phát hiện đúng là ta đã bị bỏ rơi.

Không sao, tí tí sẽ lo.

Nhiếp Tiểu Thiển trông vậy nhưng linh hồn đã gần 30 tuổi. Nàng ta vốn dĩ là giám đốc 1 tập đoàn nào đó. Chỉ là bây giờ chán rồi, muốn tự do phóng túng thôi. Tiểu Thiển cho ta ăn rồi về phòng của nàng ngủ.

Hừ...

- Ai nha, lão đại... Ngọn gió nào đưa người quay về vậy?

Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng nói của Nhiếp Tiểu Thiển tràn ngập cảm dỗ và phong tình. Nữ tử trên giường đã bị điểm huyết ngủ, không hay biết gì.

Người quen với nàng thật nhanh. – hần bình tĩnh đi đến bên giường.

- Nàng ta cùng ta đến từ 1 nơi. – giọng nói nàng ta trở nên nghiêm túc. – nàng ta nói muốn trở về.

Hắn chấn động trong giây lát. Ánh mắt phức tạp nhìn về nữ tử đang ngủ trên giường.

Còn người? Cũng muốn trở về sao?

- Ta ư? – nụ cười nàng bi thương – Xác ta có lẽ cũng thành tro rồi.

- Người có buông tha cơ hội không?

Yên lặng 1 lát, đến lúc hắn nghĩ nàng không trả lời, tiếng nói nhuốm phần mệt mỏi vang lên

Ta không còn có gì luyến tiếc cả. Nhưng nàng thì có, nam nhân nàng yêu.

Hắn chấn động. Tim lại đau nhói.

Không, cả đời này nàng đừng mong trở về. Hắn sẽ khiến nàng không thể nhớ tới nam nhân kia. Nam nhân của nàng, chỉ có thể là hắn.

Vô Ngạn ôm Hạ Tịch Mạn cẩn thận, dùng khăn công biển mát trong màn đêm.

Ánh mắt Nhiếp Tiểu Thiển hiện lên 1 tia quang mang mê hoặc. Đôi môi khê cong lên. Khóe môi khê nói gì đó, lại xoay người, biến mất sau cánh cửa phòng.

12. Chương 12

Ta mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, lại giật mình bởi vì không thể cự được. Hoảng hồn thấy Vô Ngạn ôm cứng mình, ta giật giật khóe miệng.

Không phải giận sao? Cho người giận chết đi.

Ta nghiêng người nhìn hắn. Hàng mi hắn rất dài, rất cong. Khi ngủ, cả gương mặt dần ra, nhu hòa hơn nhiều. Sống mũi cao ngạo, môi mỏng khê nhếch. A, đại nam nhân như hắn tại sao lại dễ nhìn như vậy?

“Còn muốn ngắm tới bao giờ?”

Ta tròn mắt. Lại thất thần. Vĩnh viễn không thể thoát cái bệnh hoa si khi nhìn mỹ nam. Ta luống cuống muốn thoát khỏi hắn.

“Đừng động.” giọng hắn khàn khàn

Ta cứng ngắc.

Khóc ròng. Tại sao có thể quên nam nhân khi tỉnh dậy dễ bị kích thích nhất cơ chứ. Mà hắn lại ôm trong lòng bông hoa xanh tươi mơn mẩn là ta đây, không có phản ứng mới là lạ.

“Ta không động, ngươi thả ta ra đi.” Ta nuốt nước bọt cười

“Để ta ôm nàng một chút.”

Ta nằm yên, cứng đờ nhìn trần nhà.

A, từ bao giờ ta biết nghe lời thế nhỉ?

“Mạn Mạn”

“Ừ”

“Mạn Mạn”

“oi”

“Mạn Mạn”

“Ta đây”

“Chúng ta thành thân đi”

“....”

“Không phải nói, ta yêu nàng.”

Hắn lật ta lại, nhẹ nhàng cắn lên môi ta. Cảm giác như bị điện giật khiến ta hoảng hốt. Hắn trần trọc mút nhẹ rồi liếm quanh môi.

Cứ thế, bắt tri bắt giác môi lưỡi cuốn vào nhau.

Được rồi, ta phải công nhận ta đã bị kĩ xảo có chút trúc trắc ngô nghê lại có tham vọng nguyên thủy của hắn cuốn hút. Khi hai người hòa vào nhau, ta mới chợt tỉnh lại. Thực đau. Nước mắt không nhịn được cứ thế trào ra.

“Ô ô ô... hôn dẫn, buông ta ra....”

“Mạn Mạn, đừng khóc...” giọng hắn khàn khàn nhẫn nại. “Sẽ không đau.”

“Ô ô ô... nói dối... á.. đừng động”

Sau đó... sau đó là hôn chiến. Cảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi. Ban ngày ban mặt, thực mất mặt. Hắn dày vò ta cả một ngày.

Ta vẫn không tin, sự tình tiến triển nhanh đến chóng mặt. Gặp mặt, cứu nhau, chia xa, gặp lại, lặn qua lặn lại, cưới. Sự tình có chút vượt ngoài tầm khống chế. Mà ta, lại như bị chứng bệnh kì quái nào đó, không hề phản cảm với hành vi của hắn, lại dường như, có chút thích hắn.

Cũng giống như chim non mới nở, người ta gặp đầu tiên là hắn. Chúng ta trải qua hoạn nạn, cùng nhau thoát khỏi khu rừng kia. Sau đó ở bên nhau một khoảng thời gian. Cứ như vậy, ta có chút ỷ lại hắn. Không cần biết hắn thân thể ra sao, cũng không cần biết hắn đối nhân xử thế thế nào. Chỉ cần hắn tốt với ta, hắn chính là tốt nhất, là người thân cận nhất với ta. Chỉ thế thôi.

“Cô nương hôm nay rất xinh đẹp.” Hỉ nương than thở “Ta cả đời làm nghề này, chưa thấy ai xinh như cô nương cả.”

Ta nhìn gương mặt trong gương. Có chút không rõ lắm. Nữ nhân trong gương khuôn mặt thân quen lại có chút xa lạ. Đầu đội trang sức, khăn hồng còn chưa hạ xuống, cánh môi đỏ mọng. Phải, hôm nay ta thành thân, cùng hắn. Ta không biết trong lòng ta có ưng thuận hay không, thậm chí một chút giả dối cuối cùng dường như cũng biến mất từ giờ phút này. Ta mỉm cười, gật đầu với hỉ nương.

Bỗng nhiên trong không khí phảng phất mùi hương kì quái. Ta nín thở, nhưng vẫn hít phải chút hương. Hỉ nương không kịp phản ứng, ngất đi. Còn ta, tuy có chút choáng váng nhưng vẫn còn có thể phân biệt được. Ta nhắm mắt lại lắng nghe động tĩnh.

Bên ngoài kia một mảnh đỏ rực. Chử hỉ dán khắp nơi. Kèn trống tưng bừng. Thế nhưng hậu viện trong này khá yên lặng. Ta nghe rõ tiếng mở cửa. Có điều tiếng bước chân lại không rõ. Có bóng dáng che lấp ánh sáng trước mặt, ta như nín thở. Một bàn tay nâng mặt ta lên.

“Hạ Tịch Mạn, nói sao đây, ta lại không nỡ giết chết cô.”

“Cô biết không, ta ở đây đã tròn 10 năm, cũng tròn 10 năm thích hần. Nhưng mà ta tin, một nữ nhân có khả năng sánh vai với hần là thứ hần cần, chứ không phải một con chim nhỏ nép vào lòng hần. Vì vậy ta cố gắng, cố gắng. Nhưng cố thế nào, ta vẫn là thủ hạ dưới trướng hần. Người nói đi, tại sao?”

“Chúng ta cùng đến từ một nơi, người chắc cũng biết. Vậy tại sao nữ nhân cường thế nam nhân lại không thích, cứ thích mấy nữ nhân như bạch liên hoa kia chứ? Hần cũng vậy, mà y cũng vậy. Đều như nhau. Nam nhân ấy mà, không phải càng không chiếm được càng muốn sao? Người nói đi chứ.”

Tay nàng ta siết chặt. Nàng ta biết ta tỉnh. Ta mở mắt ra, nhìn vào nữ nhân trước mặt liền khiếp sợ không thôi. Phải, nàng ta giống hệt ta bây giờ, kể cả giá y đỏ rực. Tâm ta có chút không yên.

“Người muốn gì?”

“Muốn gì sao? đương nhiên thay người thành thân với hần.” Nàng ta cười quỷ dị “Người tốt nhất cứ ngủ chút đi.”

Sau đó, ta hôn mê thật.

Ta không biết hôn lễ đó rốt cục hỗn loạn như thế nào. Nhưng lúc ta tỉnh, ta lại nằm trong lòng Vô Ngạn. Hần nằm bên cạnh ta, có chút lười biếng nghịch mấy lọn tóc. Giá y đã thay, cả hai chỉ mặc lớp trung y mỏng.

“Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng. Nàng đã ngủ tốn bao nhiêu vàng rồi biết không?”

“Sao người lại ở đây? Nhiếp Tiểu Thiển đâu?”

“Ngoan, gọi phu quân.” Hần mỉm cười “Phu nhân, để vì phu hầu hạ nàng nghỉ ngơi.”

Sau đó, ta chẳng còn tâm trí để hỏi hần nữa, bởi vì vận động thực sự tổn sức nha. Có điều ta là người hiểu chuyện. Nhiếp Tiểu Thiển chỉ sợ không hay ho rồi. Như vậy cũng tốt. Ta vốn cũng không phải thiện lương. Tiểu tam đánh đến tận cửa, đàn ông tốt là người tự gạt tiểu tam ra, chứ không phải để người phụ nữ của mình đấu với tiểu tam.

Ta không hối hận gả cho hần.

13. Chương 13

Nhiếp Tiểu Thiển không an phận, hần biết. Nhưng lá gan lớn như vậy, cũng là do hần bắt cản.

Vô Ngạn ôm nữ nhân của mình trong lòng, thỏa mãn chôn sâu vào mái tóc nàng. Tóc nàng rất đặc biệt, không hề giống nữ nhân bình thường, nhưng phi thường mềm mại. Trong lòng hần có chút vui vẻ. Rốt cục nàng là của hần. Lại sẽ không lo được lo mất. Tổng thể trong lòng hần vẫn luôn bất an. Mười năm trước cứu Nhiếp Tiểu Thiển, coi trọng năng lực làm việc của nàng ta, nhưng vẫn cảm thấy nữ nhân đó quá mức tự đại. Ngày hôm nay nhận ra nàng giả mạo, bởi hần nhận thấy được mùi hương của nàng ta. Nhiếp Tiểu Thiển luôn có một mùi hương khiến hần đặc biệt ghét đó là thuốc kích dục. Hần chán ghét nàng ta, vẫn luôn như vậy.

“Trang chủ, có bái thiếp của Mạc công tử và Lê công tử, nói là gửi cho phu nhân.”

“Không nhận.” Vô Ngạn trong mắt một tia ám trầm “Lui xuống đi.”

Ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, lại bị người bên cạnh vỗ nhẹ. Ta hoàn toàn tỉnh ngủ. A, dường như có chút mơ hồ, như vậy là đã gả cho người ta sao?

“Nàng muốn ngủ thêm sao?” Hấn buồn cười hỏi

“Không, có điểm dối bụng. Đều tại người.” Ta oán hận

“Được, rửa mặt xong liền đi ăn.” Hấn hôn trộm một cái. “Ta gọi người tiến vào”

Rất nhanh nước được đưa lên. Ta phát hiện toàn thân cao thấp đã được tắm rửa sạch. Không nghĩ hấn cũng sẽ làm những việc này đâu. Ngồi trước bàn trang điểm, ta liền thấy hấn đứng sau lưng, cẩn thận xoay ta lại đối diện với hấn. Tay hấn có chút lỏng lỏng cầm bút chì. Hấn đây là muốn họa mi cho ta sao? Trong lòng có chút ngọt ngào.

Hấn vẽ rất cẩn thận. Ánh mắt ta tập trung lại khuôn mặt hấn. Ngũ quan sắc nét rần rở, khác với nét nhu hòa của Mạc Lương Đình. Hấn lúc này đây thật chăm chú. Đều nói đàn ông tập trung làm một việc gì thì trông rất hấp dẫn. Quả nhiên là như thế.

Khóe môi bắt giác nở nụ cười.

Bên ngoài có chút ồn ào. Ta có chút nhú mi, việc gì a. Thật không ngờ lại nghe thấy có tiếng binh khí va chạm. Ta nghe loáng thoáng có điểm giống như gọi tên ta.

“Hạ Tịch Mạn”

Là Mạc Lương Đình sao? Ta ngạc nhiên, đứng dậy, lập tức thấy khí tức của Vô Ngạn thay đổi. Ta bắt đắc dĩ cười. quên đi, vẫn là chậm chậm ra thì hơn.

“Người họa nốt đi.” Ta ngồi về chỗ “Đừng để ta mất mặt không dám gặp người là được.”

“Tuân lệnh nương tử.” Hấn lập tức vui vẻ “Mời người đến tiền viện. Đã đến cửa chính là khách, ai lại đãi khách như vậy chứ?”

“Dạ” Bên ngoài có tiếng đáp lời. Quả nhiên lúc sau nghe tiếng binh khí dừng lại.

Ta cũng chậm rãi dùng bữa sáng với hấn, sau đó mới đi ra tiền viện. Lệ Viên Ngân và Mạc Lương Đình sớm ngồi mốc meo. Ta có chút xấu hổ cười gật đầu với họ.

“Tịch Mạn” Mạc Lương Đình mấp máy gọi

“Mạc công tử, nội tức tên há lại để nam nhân khác gọi. Xin người hãy gọi nàng là Vô phu nhân

Vô phu nhân, tổng thể nghe có chút kì quái. Không phải phu nhân à?

“Người... người lại có thể đổi nàng...” Mặt hấn phút chốc trắng bệch không thể tin, đứng dậy “Tịch Mạn... muội...”

Đầu óc ta có chút ong ong, tai dường như ù đi. Lại có chút không yên lòng. Thế nhưng có tiếng nói trong đầu nói ta ngoan ngoãn đi ngủ thôi. Ta thực sự cũng buồn ngủ lắm, liền ngủ mất rồi.

“Tịch Mạn... Tỉnh lại.” Mạc Lương Đình muốn xông lên lại bị cản lại

“Mạn nhi muốn nghỉ ngơi, thỉnh hai người không cần quấy rầy.”

“Người lại đổi nàng hạ tình cổ. Người... thật ti tiện.”

Ánh mắt Vô Ngạn ám trầm không nói, hạ lệnh trục khách. Hấn sao lại quên người này cũng có chút bản lĩnh chứ nhỉ?

Phải, nàng trúng tình cổ. Nhiếp Tiểu Thiên hạ cổ vào tối hôm đó. Khi hấn đưa nàng trở lại, đã thấy có chút quái dị. Tình cổ này là phóng trên người nữ giới thì nam nhân đầu tiên của nàng sẽ là người khổng lồ, đương nhiên điều kiện nam nhân đó là xử nam, nếu không mẫu cổ sẽ xé rách bụng mà ra. Hấn không hiểu ý nghĩ của Nhiếp Tiểu Thiên, nàng ta lại đã chết, không thể hỏi. Hấn thực sự muốn nàng sẽ mãi yêu hấn như vậy. Nhưng cổ chung qui vẫn là quái độc. Tình cổ hấp thu tinh hoa của nam nhân mà sống. Cứ ba ngày nếu không hoan ái thì nàng sẽ chết, mà ngoài hấn, cũng không ai có thể chạm vào nàng. Hấn sớm phải người đi miêu cường tộc tìm người giải cổ.

Là muốn nàng tỉnh lại, sẽ hận hấn sao? Hận hấn lừa gạt tình cảm của nàng, hay hận hấn đối với nàng hạ cổ đây? Vô Ngạn có chút phiền não. Suy nghĩ của nữ nhân thật cong queo. Nhìn nàng bị chính mình khống chế, trong lòng không ức chế được lửa giận. Thật giống như, mình mãi mãi chẳng thể chân chính đạt được nàng, mà nàng lại chỉ như con rối trong tay mình. Thật sự rất khó chịu.

Vô Ngạn bế nàng trở lại phòng, có chút thần thờ vuốt ve khuôn mặt nàng.

Mạn Mạn, đừng hận ta, có được hay không? Ta thực sự yêu nàng.

14. Chương 14

Ta lâm vào trong giấc ngủ thật sâu, trong đó linh hồn như phiêu bồng trở lại nơi nhộn nhịp của đô thị. Ta thấy điện thoại vang trong khu nhà ta, nhưng ta lại không thể nghe máy. Ta đi bộ trên những con phố nhộn nhịp, nhưng lại chẳng ai có thể thấy ta. Bỗng dưng ta muốn bật cười. Ta đã trở thành u hồn rồi sao?

Ta đến ngôi trường mà ta từng khao khát bước vào. Nhìn mọi người lướt qua nói nói cười cười. Ta vô định đi đến trước cửa lớp học nọ.

“Lương Đình, vẽ tốt sao?”

“Còn vẽ màu.”

“Ai nha, Lương Đình, đi chơi bóng rổ chút đi, người cũng đã mất gần nửa năm, người đừng lúc nào cũng mặt mày ủ rũ như vậy.”

Yên lặng. Ta tiến tới sau lưng hấn, ngắm nhìn bức tranh trên giá. Nét vẽ của hấn vẫn đặc biệt mang theo nét u buồn như vậy. Cảnh vật có chút quen, là nơi đầu tiên chúng ta đã gặp mặt. Bất tri bất giác, muốn vuốt ve bức tranh, lại nghe thấy hấn mấp máy.

“Tịch Mạn...”

Hấn thấy ta sao?

Tim ta như nghẹn lại. Ánh mắt hấn chăm chú nhìn về phía bức tranh. Là nhìn ta, vẫn là xuyên qua ta? Mạc Lương Đình thở dài, xuyên qua ta cuộn bản vẽ lại. Ở dưới là một bức tranh không thể quen thuộc hơn. Hấn vuốt bức tranh, lại như có chút bất đắc dĩ mỉm cười.

“Hạ Tịch Mạn, muội thật ác độc.”

Là ta ác độc sao? Hay là hấn vốn mập mờ? Mập mờ với tình cảm của học tử, mập mờ với tình cảm của ta? Hấn luyến tiếc sao? Hay vốn dĩ chỉ mình ta ảo tưởng?

“Hạ Tịch Mạn. Hạ Tịch Mạn. Ta không cho phép nàng đi. Tỉnh lại.”

Là ai đang gọi ta? Vì sao thê lương như vậy?

“Hạ Tịch Mạn, ta sai rồi, trở về đi được không?”

“Mạn Mạn, Mạn Nhi, Tịch Mạn.... Đừng đi.”

Trái tim không hiểu sao bỗng đau nhói. Ta nhìn về phía Mạc Lương Đình. Hấn đã cắt xong bức tranh. Chẳng hiểu sao, hấn vẫn ngăn người ngồi đó. Ta nhìn về phía cửa lớp, một bóng nữ sinh tiến đến, lẳng lặng ngồi cạnh hấn. Là Hạ Dương.

“Nàng mất tích cũng nửa năm rồi, người đừng như thế.”

“Người biết không, thực ra chúng ta quen nàng không chỉ được vài năm như thế. Ta nhận ra nàng từ lần thứ hai gặp lại, gia gia nói với ta, chúng ta đã từng quen biết. Vậy mà ta lại từng quên nàng.”

“Chính ta cũng quên nàng. Ai nói hồi đó nhỏ như vậy đâu?”

“Phải rồi.” Hấn cười nhẹ. “Hồi bé nàng rất thích vẽ, hay vẽ linh tinh lên tường. Người còn ngại nàng nghịch bẩn, không thích nàng. Ta lúc đó cũng cùng nàng nghịch bẩn hề hề....”

(truyện được đăng ở trangtruyenmang.com)

Hấn càng nói, giọng càng nhỏ, cuối cùng thì yên lặng. Nhưng mà ta, dường như đã không nghe lọt gì rồi.

“về thôi. Nàng có lẽ đang sống rất tốt. Người phải tin vậy. Nàng là một đứa nhỏ tự cường rất lớn.”

“Phải rồi. Dương Dương, người không hận ta chứ? Thật xin lỗi, những ngày qua đã bỏ qua cảm xúc của người.”

“Không có gì. Chúng ta vẫn luôn là bằng hữu tốt mà.”

“Bằng hữu tốt sao? Không, Dương Dương, ta không muốn ích kỉ thêm chút nào nữa. Sau khi Tịch Mạn biến mất, ta...”

“Người đừng nói, đừng nói nữa được không?” Nàng gào lên, trong giọng có chút nghẹn ngào “Xin người...”

“Không, ta phải nói. Thời gian qua ta đắm chìm trong cảm xúc, có chút không khống chế được. Ta tự hỏi nếu Tịch Mạn không biến mất, chúng ta sẽ như thế nào. Ta tự hỏi nếu hồi trước Tịch Mạn không có chuyện về quê, ba chúng ta sẽ như thế nào. Nhưng mà ta nhận ra rằng, không có nếu như. Người ở bên cạnh ta là người. Tịch Mạn là một cô gái tốt, người cũng vậy. Là ta không tốt, ta xao động. Thật xin lỗi Dương Dương. Nhưng ta yêu người.”

Ta có chút thần thờ. Dẫu biết trước kết quả nhưng dường như việc này khó chấp nhận hơn ta tưởng. Khóe môi khó khăn kéo lên nụ cười giễu.

Mối tình đầu của ta, không biết mở đầu ra sao nhưng ta biết kết thúc thế nào. Người ta yêu nói rằng yêu một người khác. Và không có nếu như xảy ra, vì tất cả vận mệnh vốn đã an bài. Ta đi ra ngoài. Chẳng ai biết ta hiện hữu, cũng chẳng còn ai quan tâm đến việc ta có mất tích hay không nữa rồi. Tim ta đau quá. Ta nhìn lại không gian này, thời gian này, bỗng thấy thật mệt mỏi. Đây là nơi ta về?

“Tịch Mạn, đừng khóc, Tịch Mạn, tỉnh dậy đi.”

Dường như giọng nói ấy vẫn luôn hiện hữu, luôn kiên nhẫn như vậy. Ta bước đi theo tiếng nói ấy, bất chợt dừng lại.

Ánh đèn pha chiếu rọi. Lần này, chiếc xe tải không thấy ta, mà ta cũng chẳng còn sợ bị xe đâm nữa rồi.

“Mạn Mạn, nàng tỉnh rồi.” Hấn dịu dàng nói

“Phải, ta tỉnh rồi.” Ta gật đầu “Giờ nào rồi?”

“Nàng ngủ cả một ngày, giờ muốn ăn chút gì sao?”

“Được, chúng ta đi ăn.”

Ta nhìn Vô Ngạn, nam nhân từng chút một chăm sóc ta, có chút áy náy. Hấn có lẽ chẳng thể biết, trong người ta vốn dĩ chẳng có tròng cổ linh tinh gì. Mà chính ta, cũng ngạc nhiên về quyết định của Nhiếp Tiểu Thiển.

“Người vì sao muốn giúp ta? Người có lợi gì?”

“Bởi vì ta chán nua. Ta đã sống đến hai kiếp người, nhưng ta lại chẳng hề vui như ta nghĩ. Mà ta muốn rời khỏi, nhưng ta luyến tiếc. Ta biết cách trở lại, đoạt xá mà sống lại, nhưng mà ta tiếc cho Vô Ngạn, nên ta ở đây.”

“Vậy sao? Nhưng nếu hấn làm cho ta nổi lên ý nghĩ muốn ở lại thì sao?”

“No no no, định mệnh vốn dĩ đã an bài. Tùy người nghĩ ra sao. Nhưng có muốn thử sao?”

“Được. Tiểu Thiển, cảm ơn người.”

“Đừng cảm ơn ta. Có lẽ ta xấu xa hơn người tưởng đó.”

Vốn dĩ nghĩ có thể trở lại, ích kỉ mà sống như thế, nhưng mà hiện thực luôn giúp người tỉnh lại. Vốn dĩ, không có cái gọi là nếu như.

Vô Ngạn, ta sẽ thử học cách yêu huynh, thương huynh, như tất cả những gì mà ta không thể làm ở kiếp trước. Đừng trách ta ích kỉ. Chỉ là, con người mấy ai không ích kỉ đâu? Đây có lẽ là món quà cưới tuyệt nhất Nhiếp Tiểu Thiên tặng ta.

Còn Mạc Lương Đình vốn không phải Mạc Lương Đình mà ta biết, hắn cũng chỉ đi tìm thứ ảo ảnh mà chính hắn cũng không chắc chắn mà thôi. Chỉ mong, hắn sẽ có được hạnh phúc.

Toàn văn hoàn

15. Chương 15: Phiên Ngoại

Giang hồ mấy năm gần đây có gì náo nhiệt?

Là Mạc công tử xưng danh đệ nhất họa sư lui về ở ẩn?

Là Vô Ngạn sơn trang tẩy trắng, chỉ nhận làm ăn thông tin mà không giết người?

Hạ Tịch Mạn ngồi trên xích đu, nghe tiếng đàn du dương bên cạnh, không khỏi mỉm cười vỗ bụng. Cuộc sống, đôi khi chỉ mong thanh thoi như vậy là được.

“Đứa nhỏ lại đập sao?” Vô Ngạn dừng tiếng đàn, quay sang hỏi

“Ừ, con cũng sắp muốn ra rồi.”

Gần đến ngày lâm bồn, người trong phủ đặc biệt nóng vội, đặc biệt là Vô Ngạn. Vài năm trước, hắn cho người tới Miêu Cương tìm người. Nhưng dường như chỉ trong một đêm, Miêu tộc biến mất. Có người đưa lại cho hắn một bức thư, nói về tình cổ.

Là của hắn, sẽ không ai có thể dành được.

Hắn liếc nhìn bụng của Tịch Mạn, cảm thấy có chút khẩn trương. Bởi vì sách nói, tình cổ chuyển từ mẹ sang con gái. Nếu như mất đi tình cổ, Nàng có còn yêu hắn không? Có hận hắn chiếm giữ nàng bấy lâu không?

Hạ Tịch Mạn vỗ về bụng mình. Đây là con của nàng, là người thân thuộc máu mủ duy nhất của nàng. Nhiếp Tiểu Thiên nói tình cổ sẽ chuyển từ mẹ sang con, nhưng vốn dĩ nàng đâu có trứng cổ. Không biết phản ứng của hắn sẽ như thế nào? Bỗng dưng có chút ác ý thú vị muốn biết a. Nghĩ nghĩ, tự mỉm cười, lại không ngờ thấy bên dưới bỗng nặng trĩu, nàng thật sự không cười nổi rồi.

“Làm sao vậy?” Vô Ngạn khẩn trương

“Hình như ta sắp sinh...” Hạ Tịch Mạn thở đứt quãng

Vô Ngạn có chút thất thần, rồi bỗng choàng tỉnh, luống cuống kêu gọi mọi người.

Cả sơn trang loạn thành một đoàn. Buổi chiều Hạ Tịch Mạn được đưa vào sinh, đến nửa đêm, tiếng kêu xé ruột của sản phụ, tiếng khóc của trẻ con vang lên phá vỡ không khí khẩn trương.

“Chúc mừng lão gia, là con trai, nặng bốn cân.”

Vô Ngạn cứng ngắc nhận lấy cái bọc nhỏ. Đứa bé mới sinh nhăn nheo, mắt còn chưa mở, đỏ hồng nằm trong tay hắn khiến hắn có chút lúng túng. Đây là con trai của hắn.

“Mạn Mạn thế nào rồi?” Hắn phục hồi tinh thần

“Phu nhân đã nằm nghỉ rồi.”

Đường như để kháng nghị vị cha vô trách nhiệm này, đứa bé trong lòng hấn khóc ré lên. Vô Ngạn nhú mày có chút ghét bỏ. Đưa cho bà vú, ra lệnh thưởng xong, hấn nhẹ bước vào phòng.

“Con đâu? Là trai hay gái?”

“Đã cho đi bú rồi. Con trai, nặng bốn cân.” Giọng hấn nhu hòa

“Thật đáng tiếc, không phải con gái.” Nàng thở dài

“Mạn Mạn thích con gái sao?” hấn có chút cứng ngắc “Vậy sinh cho tới khi có con gái.”

Hạ Tịch Mạn nở nụ cười. Sau đó mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Vô Ngạn lại thở phào nhẹ nhõm. Tốt nhất đừng sinh con gái. Vì con gái, cũng đồng nghĩa với việc tình cổ sẽ truyền xuống. Mà đó là điều hấn không muốn nhất. Con người vốn ích kỉ, mà hấn, chỉ ích kỉ với tình yêu của nàng. Nhiều lúc hấn đắm chìm trong tình cảm này mà suýt quên đi nàng bị khống chế. Nhưng nếu không bị khống chế, nàng sẽ yêu hấn như vậy sao?

Mười năm tiếp theo, Hạ Tịch Mạn sinh thêm hai đứa con trai. Đặt tên lần lượt là Vô Tịch, Vô Dĩ, Vô Ngôn. Sau đó, nàng uống thuốc tuyệt dục.

“Vốn muốn có một cô con gái, nhưng có lẽ chẳng còn cơ hội.” Tịch Mạn tiếc nuối thở dài.

“Vậy nhận một đứa về nuôi.” Vô Ngạn có chút vui vẻ

“Người ta nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha. Ta đoán chín phần mười kiếp trước chàng là hòa thượng thanh tâm quả dục nên không có nổi một cô nhân tình nào.” Hạ Tịch Mạn liếc mắt “Bồng dưng muốn đi tìm một cô tình nhân nhỏ sao?”

“Nào có a.” Vô Ngạn vô tội nói “Ta chỉ có mình nàng.”

“Miệng thật ngọt.”

Mười năm rồi lại mười năm, con của hai người đã trở thành tân thế hệ đại hiệp mới, mà đứa lớn nhất cũng có con rồi, Hạ Tịch Mạn cùng Vô Ngạn lại tiếp tục ngao du trời nam đất bắc.

Hai người cùng dẫu trong mình tâm tư, sợ một ngày người kia phát hiện, sẽ không như bây giờ nên đối xử với nhau lúc nào cũng ân cần ngọt ngào. Họ mang cho nhau những thứ tốt đẹp nhất, cuối cùng mãn nguyện mỉm cười chôn sâu bí mật xuống mồ.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-phan-ngan-nam>